

Lord Raffles

genaamd

Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

PIRATEN AAN BAKBOORD

N° 2773

WEKELIJKSE AFLEVERING

45 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)

Vandenhoudt Frans, Jagersstraat, 23, Hasselt

Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Piraten aan bakboord

HOOFDSTUK I.

EEN ONTMOETING OP ZEE

Op ongeveer 50 mijlen ten oosten van Lowestoft voer op de ochtend van een prachtige zomerdag het grote motorjacht «De Meteor», het eigendom van Lord George Knollys, destijds een van de rijkste mannen van Londen en misschien wel van heel Engeland, aan wie een paar grote kolenmijnen in Wales toebehoorden, die hem, zoals algemeen gezegd werd, bijna een half miljoen pond sterling per jaar opleverden.

De Meteor, gebouwd op een van de

beroemdste werven aan de Clyde, kon men wel rekenen tot de mooiste producten van de Engelse scheepsbouwkunst.

Het was een metalen jacht van ongeveer 900 ton, met spitse steven, slank en snel varend, voorzien van een paar Napier motoren, die het een snelheid van 35 knopen per uur konden geven.

Het jacht, crèmekleurig geschilderd, bood plaats aan een veertigtal passagiers, die allemaal een ruime hut ter

beschikking hadden en het had een bemanning van negen koppen aan boord, ruimschoots voldoende voor de bediening van het vaartuig, dat onder bevel stond van kapitein Notts, een bevaren zee-man van veertig jaar, die al een vijftal jaren in dienst was van Zijne Lordschap.

Er waren verder twee stuurlieden, een paar matrozen, een kok, een hofmeester en een zogenaamd «zeuntje», ook wel zwabber geheten, en zo genaamd naar het voorwerp, dat deze jongen bij voorkeur pleegt te hanteren: een zes-tal dwellen van ronde vorm, bevestigd aan het uiteinde van een lange stok en bestemd om er de dekken mee schoon te houden.

Het zeuntje in kwestie was een knaap van een jaar of twaalf en de lieveling van de gasten van Zijne Lordschap. Zijn vader was overleden en de vrolijke, altijd zingende of fluitende jongen was de enige kostwinner van zijn arme moeder.

De «Meteor» was twee dagen tevooren met een vijftwintigtal gasten aan boord, waaronder enige hele rijke lieden, de haven van Londen uitgevaaren en het doel was, gedurende ongeveer een week of zo lang als de verveling zich niet van de gasten zou meester maken, een cruise te maken langs de kusten van Wales en Schotland en misschien hier en daar binnen te lopen, om de gasten gelegenheid te geven kleine wandelingen te maken in de omgeving van de schilderachtige Schotse havenplaatsen.

Er waren achttien heren en een twaalf-tal dames aan boord en op het tijdstip waarop ons verhaal begint, waren zij bijna allemaal aan dek.

Een paar van hen waren nog wat bleek, men zou zelfs wel mogen zeggen: wat groen, want nog de dag tevoren had het op zee duchtig gespoekt en de zee-god Neptunus had menig offer gevergd, maar nu was de zee spiegelglad, bijna zonder een rimpeling, de zon scheen warm aan een wolkeloze hemel en alles voorspelde een verrukkelijke dag.

De kapitein stond op de brug, de roerganger, dicht naast hem, stond achter zijn stuurrad, in de ruime, goed geventileerde machinekamer waren de machinist en zijn helpers bezig, die eigenlijk niet veel anders te doen hadden dan de machines op geragelde tijden van brandstof en van olie te voorzien. Op het blank geschuurde dek, onder de zonnetent, zaten de dames en heren in hun gemakkelijke stoelen, rookten pijpen of sigaretten, babbelden en flirtten zelfs, zoals nu eenmaal gebruikelijk is aan boord van ieder plezierjacht met eerbied voor de tradities.

In het midden van het dek was een dubbele rij zogenaamde statiehutten gebouwd, twaalf in getal, die bestemd waren voor de speciale gasten van de eigenaar van het jacht.

De andere, overigens ook zeer comfortabele hutten lagen tussendecks en meer naar achteren.

Helemaal achteraan, boven de schroef op een plek dus, die weinig gezocht is bij pleziervaarders, wegens het trillen, dat hier zelfs het best gebouwde vaartuig doet, zaten twee heren bij elkaar, bijna helemaal in het wit gekleed en met een zeilpet op, die zacht met elkaar spraken, zonder dat zij bang hoefden te zijn, door iemand te worden verstaan.

De een was zeker bijna een voet groter dan de ander, wat, zelfs nu zij zaten, op te merken viel, maar beiden waren zij het toonbeeld van de Engelsman, die veel tijd besteedt aan het onderhoud van zijn lichaam, dat wil zeggen, die veel aan sport doet.

Hun gezicht was gebruind en hun krachtig gespierde handen wezen er op, dat zij gewend waren het cricketbat, tennisracket, de roelspaan en de golfstok te hanteren.

Met hun tegenwoordigheid aan boord van de «Meteor» was het een beetje eigenaardig gesteld, want eigenlijk kende Lord Knollys de heren Middleton en Ross helemaal niet.

Maar, zoals het vaak in dergelijke omstandigheden gaat, zij waren hem voorgesteld door een gemeenschappelijk-

ke vriend en ook onder de gasten hadden de beide heren kennissen.

En dan, zijne Lordschap was niet vrij te pleiten van een zekere persoonlijke ijdelheid, ondanks zijn hoge rang en zijn rijkdom en mijnheer Middleton werd uitgetekend als een veel gelezen publicist, die vooral veel schreef in de beste Amerikaanse tijdschriften.

Hoe dit ook zij, Lord Knollys had hen beiden met enigszins hooghartige gulheid als gasten op zijn jacht ontvangen en juist over hem spraken op het ogenblik de beide vrienden.

Middleton, de jongste van de beide mannen, rosblond, met lichtblauwe ogen en gevulde wangen, zei :

— Hebben wij hier te doen met de beroemde steenkolenlord ?

— Met niemand anders, antwoordde Ross.

— Hij is dus wel heel rijk ?

— De man kent zijn eigen rijkdommen niet.

— Is dat nu eigenlijk wel zoals het hoort ?

— Bedoel je, dat een man de eigenaar kan zijn over een gebied, waar ieder jaar voor een half miljoen pond uit de grond wordt gedolven ? Ik durf er niet rechtstreeks bevestigend op antwoorden. Ik ben ook bijna zeker dat het over een kwart eeuw al anders zal zijn. Maar excuseer me, ik laat mij nu niet meeslepen in een economisch debat. Ik ben voor andere zaken hier aan boord en wij moeten spijkers met koppen proberen te slaan.

— Eigenlijk jammer, antwoordde Middleton zacht, terwijl hij zich lui uitstreckte en naar de blauwe hemel keek. Het is zulk heerlijk weer, wij hebben juist een gevaarlijk avontuur achter de rug, dat ons bijna het leven heeft gekost en een poosje rust zou mij niet onwelkom zijn geweest.

— Je hebt twee volle dagen kunnen rusten, antwoordde Ross streng.

— Noem je dat rusten, als je aan boord bent van een schip, dat van de ene golf op de andere wordt gekwakt en waar letterlijk iedereen ziekelijk was ?

— Je bent veeleisend, maar ik zal er dan nog een paar dagen bij doen, hernam Ross schouderophalend.

— Wanneer je de waarheid uit mijn mond wilt horen, moet ik je zeggen, dat ik niet goed begrijp, op welke manier je deze trip eigenlijk rendabel wilt maken. Je verwacht toch zeker niet, dat Lord Knollys zijn fortuin mee aan boord heeft genomen ?

— Nee, beste kerel, zo iets doms verwacht ik natuurlijk niet, antwoordde Ross kalm. Wel echter, dat hij genoeg geld aan boord heeft, om het wegnemen er van te rechtvaardigen. Bovendien zal je hebben opgemerkt, dat vele, zo niet alle dames zich ter gelegenheid van de hoofdmaaltijden met diamanten opsieren, waarvan de gezamenlijke waarde voldoende zou zijn om, laat ons zeggen een duizendtal arme drommels een maandlang goed en voldoende eten te geven. En nu schat ik het nog maar heel laag.

— Een gevaarlijke onderneming, een buitengewoon riskante onderneming.

Ross wilde nog iets zeggen, toen hij midden in een zin bleef steken en zijn grijze ogen zich vestigden op een punt aan de horizon, waarnaar hij al een paar keer scheen te hebben gekeken.

Hij haalde met een traag gebaar een prismatijker uit zijn zak, bracht die voor het oog en zei hoofdschuddend :

— Ik begrijp dat schip daar niet goed. Wat is het eigenlijk van plan ? Het gaat nu eens voorwaarts, dan weer evenveel achteruit, en ik heb het al eens om zijn eigen as zien draaien als een hond, die in zijn eigen staart wil happen.

De ander nam de kijker van hem over, keek er even door en riep toen uit :

— Ja, het is vreemd, het lijkt alsof dat schip stuurloos is. Het lijkt wel een stoomschip, want ik kan heel duidelijk de pijpen onderscheiden.

— Wij houden er ongeveer recht op aan en zullen het straks wel beter zien, hernam Ross. Misschien heeft het schip averij.

— Dan zou het lijkt mij wel nood-

seinen geven.

— Het is best mogelijk, dat ze ons nog niet gezien hebben; wij maken geen rook.

Geruime tijd spraken de beide vrienden niet, maar hielden hun blikken gevestigd op het schip, dat nu vrij spoedig werd ingehaald en dat inderdaad op een vrij vreemde, zigzaggende manier over de rimpelloze zee gleed.

Men was Lowestoft al lang voorbij en in de verre omtrek was geen ander vaartuig te bespeuren dan hier en daar een visserspink en slechts nu en dan een klein plezierjacht.

Meerdere gasten schenen het vreemde manoeuvrerende vaartuig ook te hebben opgemerkt en verscheidene heren in het wit leunden over de koperen reling en gaven hun opmerkingen ten beste, die veelal van een volslagen onkundige getuigden op het gebied van de zeevaartkunde.

Voor al in het taxeren van de afstand waren de heren het niet met elkaar eens; de een meende dat het schip nauwelijks 500 meter ver weg kon zijn, de ander schatte de afstand op minstens vijf zeemijlen.

De waarheid lag ook hier in het midden, want het schip, waarvan men nu duidelijk met het blote oog de grote vlag aan de achterstevan kon onderscheiden, was ongeveer twee mijlen van het motorjacht verwijderd.

De stuurman, Harrison, had eveneens zijn kijker gegrepen en riep nu verbaasd tegen Lord Knollys, die op het voordek tussen enige gasten stond:

— Dat schip geeft noodseinen, mylord.

— Dan er dadelijk naar toe, Harrison! beval Zijne Lordschap. Het is missschien in zinkende toestand.

— Nee, mylord, daar is geen sprake van, riep Harrison uit. Dan zou het zich heel anders gedragen. Ik denk, dat er iets met het roer niet in orde is.

Hij gaf door de spreekbuis enige bevelen naar de machinekamer en het jacht verhoogde zijn vaart nog wat en hield nu recht op het stoomschip aan.

De afstand verminderde snel en al gauw kon de aard van het schip worden vastgesteld. Het was een van die grote sleepboten, die in staat zijn de zwaarste lichters bij drie en vier tegelijk over het kanaal te slepen.

Hoe dichter men bij kwam, hoe duidelijker het te zien was, dat de sleepboot inderdaad niet meer naar het roer luisterde. Harrison riep weer naar beneden, zodra de «Meteor» op een paar honderd meter van het hulpeloos rondrijvende schip was gekomen:

— Ik durf niet dichter bij komen, mylord. De schuit draait zo vreemd met haar achterdeel, dat ik bang ben voor een onverwachte botsing. Vindt u goed, dat ik een sloep uit laat zetten?

Lord Knollys wendde zich tot de kapitein, die naast hem stond en vroeg:

— Wat denkt u er van, kapitein Notts?

— Harrison heeft gelijk, dat is veiliger. Mij dunkt, dat wij assistentie moeten geven.

Maar dit werd al voorkomen aan boord van het andere schip.

Een van de grote sloepen werd gestreken, waar minstens vijftien man in konden, er klommen twaalf personen in, de sloep werd van het vaartuig afgeduwd en met krachtige slagen roeiden acht van de mannen de boot naar het jacht toe.

De afstand was niet groot en de helft was er binnen enkele minuten van afgelegd, toen Harrison hoofdschuddend opmerkte:

— Mijn kop er af, als ik er iets van begrijp. Het is een rare manier van doen. En die mannen zien er ook zo vreemd uit: als schipbreukelingen of wat ge maar wilt, maar zeker niet als Engelse matrozen.

Op dat ogenblik kwam de sloep langszij de «Meteor». Het jacht lag zo laag op het water, dat voor vlugge mannen een valreep zeker overbodig was.

— Zou het schip dan toch zinkend zijn? vroeg een van de passagiers angstig.

— Het moet wel, wat zouden die lui

anders hier willen doen? luidde de vraag van een ander.

Het antwoord zou gauw genoeg gegeven worden. De twaalf mannen waren met grote behendigheid en vlugheid aan boord geklauterd.

En terwijl dat gebeurde, klonk een heldere, maar bevelende stem van de commandobrug:

— Laat niemand zich verroeren of ik schiet.

Middleton slaakte een kreet van ongeloof en schrik.

In het midden van de commandobrug stond een mooi, blond meisje, een van de passagiers van het motorjacht, en in iedere hand hield zij een grote revolver, die op de dodelijk geschrokken pas-

sagiers daar beneden op het dek waren gericht.

En naast haar stond haar «tante», ook al gewapend met twee vervaarlijke revolvers en die net de roerganger had neergeslagen.

Terwijl de twaalf mannen zich snel over het heel schip verspreidden, waarschijnlijk om de bemanning onschadelijk te maken, wendde Middleton zich tot zijn vriend, om hem zijn mening over een en ander te kennen te geven.

Maar de stoel, waarin Ross net nog gezeten had, was leeg.

Hij was plotseling verdwenen, alsof hij rechtstandig door het dek gezonken was.

HOOFDSTUK II.

IN HANDEN VAN DE REBELLEN

De hele overrompeling van het schip speelde zich in enkele minuten af.

De aanvallers, wie zij dan ook zijn mochten, hadden alles van tevoren waarschijnlijk uitstekend georganiseerd en herhaaldelijk geoefend.

Ieder van hen deed precies wat hem was opgedragen, niets meer, maar ook niets minder.

Een van hen rende dadelijk naar de hut van de marconist, die tevens tweede stuurman was, hield hem met zijn revolver in bedwang en maakte het zendtoestel met enkele snelle en blijkbaar deskundige handgrepen onbruikbaar.

Twee anderen wierpen zich op de kapitein, een stoere kerel, die zich zeker zou hebben verzet, als hij er maar de gelegenheid toe had gekregen, sloegen hem met de revolverkolven neer en bonden hem snel.

Weer anderen verspreidden zich over het schip, dreven de mannelijke passagiers naar een van de grote hutten, fouilleerden hen daar zorgvuldig, namen de twee of drie brownings af, die zij bij hen vonden en sloten hen in de hut op.

Hetzelfde gebeurde met de damesgasten.

De zeerovers, want dat men met piraten te doen had, bleek maar al te duidelijk, traden snel en vastberaden op, steeds met de revolver in de vuist en degenen, die het bevel voerden, spraken uitstekend Engels, ofschoon het gauw genoeg te merken was, dat men hier met vreemdelingen had te doen.

Brand, want Middleton en Ross waren inderdaad niemand anders dan Charles Brand en John Raffles, de Gentleman-inbreker, die evenmin als

de anderen gelegenheid had gehad, zich te verdedigen en met de overige passagiers in de grote kajuit was opgesloten, had echter een paar woorden opgevangen en hij wist nu dat de brutale aanvallers, die het gewaagd hadden, als het ware in het gezicht van de Engelse kust een Engels jacht buit te maken, Portugezen waren.

En over hun hoedanigheid hoefde men niet in het onzekere te blijven, het waren beslist rebellen, want allen droegen een klein, rose groen lint op de revers van hun ruige, korte jassen.

Maar ofschoon hij dit nu wist, bleef er voor Brand toch nog voldoende stof voor grote verwondering over.

Hoe was dat tuig aan boord van die sleepboot gekomen? Hoe hadden zij zich van dit blijkbaar Engelse vaartuig meester kunnen maken? Waarom hadden zij het schip onklaar gemaakt, of was dit maar een truc? Hoe was het mogelijk, dat hun medeplichtigen, de mooie, blonde Mabel en de als «tante vermomde man» als gasten aan boord van de «Meteor» hadden weten te komen?

Brand dacht in een hoekje gezeten, nog over dit alles na, volkomen kalm in tegenstelling tot de meeste andere gasten, die al naar hun aard bleek en bevend bij elkaar hokten, luidkeels vloekten of zenuwachtig op en neer liepen, toen hem plotseling een bericht te binnen schoot, dat hij pas eergisteren onder de ogen had gehad, nauwelijks enkele uren vóór de «Meteor» het anker lichtte.

Hij kon zich het bericht als het ware letterlijk voor de geest roepen, dat in een tiental grote Londense bladen had gestaan en dat als volgt luidde:

REBELLEN OP DE NOORDZEE?

Volgens een bericht in de «Daily Chronicle» van haar correspondent te Ramsgate, wordt de vermissing van een Engelse marine-sleepboot, de H S 47 en drie zogenaamde kanaallichters in verband gebracht met Portu-

gese contra-revolutionaire praktijken. De genoemde sleepboot verliet dezer dagen Richborough met de bestemming Antwerpen. Zij had drie grote lichters op sleeptouw, die goederen bevatten, die in de dokken van Antwerpen moesten worden opgeslagen en werd verleden maandag te Richborough terug verwacht, maar is daar tot nu toe niet aangekomen. Wel zijn de goederen in Antwerpen afgeleverd en is ook de sleepboot maandagmorgen om ongeveer elf uur vandaar vertrokken, maar sindsdien heeft men er niets meer van gehoord. De vermiste schepen hebben een bemanning van 19 man. De gezagvoerder van de sleepboot is Jack Fordyce, een oud-kapitein van de genie, die gedurende de hele oorlog transporten over het Kanaal heeft gebracht en voor zijn prestaties een oorlogs onderscheiding heeft ontvangen. Nu is het bekend geworden, dat vier Portugezen, die goed Engels spraken, maar ongetwijfeld rebellen waren en voorzien waren van paspoorten, op de een of andere manier aan boord hebben weten te komen. Volgens een later bericht waren er zelfs negen van dit soort «passagiers». Men vermoedt nu, dat deze kerels zich op zee hebben meester gemaakt van de schepen en de bemanning gedwongen hebben op een afgelegen plaats aan de Engelse kust te landen, of dat zij de een of andere haven zullen proberen te bereiken.

Met dit bericht voor ogen, kon men er dus wel zeker van zijn, hier te doen te hebben met een goed georganiseerde bende, die waarschijnlijk een tweeledig doel nastreefde: klandestien vaste voet te krijgen in Engeland, om daar een operatiebasis op te zetten en zich meester te maken van snelle en kostbare jachten, waarbij dan de bezittingen van de opvarenden tevens als buit werden verklaard.

In hoeverre deze mannen optraden in opdracht van de contra-revolutionaire beweging kon onmogelijk worden

vastgesteld, maar intussen bleef het resultaat volkomen gelijk; het was buiten kijf, dat bij deze gelegenheid de gasten van Zijne Lordschap een veer zouden moeten laten en dat Lord Knollys misschien zijn prachtig, pas gebouwd jacht wel kwijt zou raken.

En toen Brand dit alles overwogen had, gingen zijn gedachten naar zijn stoutmoedige vriend, die hij nog geen tien minuten geleden naast zich had gezien en die plotseling als door de vloer gezakt, verdwenen was.

Waar had Raffles heen kunnen vluchten? Wat was zijn plan?

Brand begreep er niet veel van en hij bedacht dat dit al wel een heel eigenaardig einde was van het avontuur, dat begonnen was en dat ten doel had, zich meester te maken van de prachtige juwelen, die, naar hij wist, door de damesgasten van Zijne Lordschap ook aan boord van het jacht zouden worden gedragen.

Een toevallige, tamelijk vluchtige kennismaking had Raffles in contact gebracht met een van de vrienden van Lord Knollys en direkt had zijn schrandere brein een plan bedacht, om die kennismaking uit te buiten.

Hij zou er heel wat voor hebben gegeven, als hij geweten had, of Raffles zich al dan niet nog aan boord van de «Meteor» bevond.

Hij hoorde boven zijn hoofd heen en weer lopen en nu en dan werd er een bevel geschreeuwd. De machines, die langzaam waren blijven doordraaien, stonden nu stil, een feit waarover Brand zich wel een beetje verbaasde.

Want de kans bestond, dat er grote vaartuigen voorbijkwamen, die zich zeker zouden verbazen over dat stuurloos drijvende schip, dat stilliggende jacht en de vervelozе, oude reddingsboot, die er nu met een tros aan was bevestigd. Om niet te spreken van de nu verlaten sleepboot.

Maar gauw genoeg zou de oplossing van dit raadsel komen.

De deur van de grote kajuit werd geopend en snel kwamen zes mannen bin-

nen, nog steeds met hun revolver in de vuist en aangevoerd door een grote, tamelijk goed geklede man, die geen pet, maar een van die gemakkelijke, geruchte tweed rielshoeden droeg, zoals ze vooral bij de Britten veel in trek zijn.

Hij liet zijn zwarte ogen snel over de opeengedrongen gevangenen gaan en begon toen, in uitstekend Engels, dat hij met een nauwelijks merkbaar accent sprak:

— Maak' u gereed om te vertrekken.

Er ging 'n zucht van verlichting door de rijen van de gevangen gasten van Zijne Lordschap, die zelf zo bleek was als een doek, maar de zee rover vervolgde met een grijnslach:

— Wij zullen elkaar goed moeten begripen. U zult wel inzien, dat ik een kleine schadeloosstelling van u te vorderen heb, nu ik u ongemoeid laat vertrekken, vervloette rijke nietsnutters. Mijn mannen zullen u een voor een aan den lijve doorzoeken en u al uw hebben en houden afnemen. En denk er om, iedere poging tot verzet betekent de dood. Vervolgens zult u aan boord worden gebracht van de sleepboot, die daar-ginds ligt en u kunt dan naar een haven terugkeren, wel te verstaan, nadat uw manschappen het roer hersteld zullen hebben.

Nu kon Lord Knollys zich niet langer bedwingen. Met gebalde vuisten en vuurrood van woede trad hij op de man toe en barstte uit:

— Dat zal u berouwen, reken daarop. Gelooft u, dat mijn regering deze roof straffeloos zal laten plaats vinden?

— De Engelse regering moet doen wat zij niet laten kan. Geloof u soms, dat wij bang voor haar zijn? U meent toch niet met een gek te doen te hebben? Dacht u, dat ik niet wist, dat uw nieuw motorjacht sneller loopt dan de torpedojagers van uw oorlogsvloot? Dacht u, dat ik niet wist, dat u minstens uren nodig zult hebben om de kust weer te bereiken en dat die voorsprong voor mij ruimschoots voldoende is om mij uit de voeten te maken?

En nu genoeg gepraat. Gehoorzaam mijn bevelen, vlug wat.

En de fouillering begon. Een voor een werden de opvarenden van het jacht aan den lijve onderzocht met een snelheid en een grondigheid, die bewees, dat de mannen dit werk meer bij de hand hadden gehad. De bankbiljetten uit hun portefeuilles, hun dasspelden, gouden potloden, ringen, beurzen, kostbare manchetknopen, alles wat enige waarde had, werd hun afgenomen en in een gonjebak gegooid, die een van de mannen met een grijzend gezicht openhield.

Ook Brand kreeg zijn beurt.

Het hele onderzoek had nauwelijks twintig minuten geduurd. Juist werd de deur geopend, een hoofd kwam om de hoek gluren, een hand vertoonde zich, die een gevulde, dicht gebonden zak vasthield, en een stem zei spottend:

— Met de dames zijn wij net klaar, kameraad Gonzalez.

— Des te beter. Dan van boord met hen! beval de aanvoerder. Is de sloep klaar?

— Zij ligt langszij.

— Laat dan dadelijk met de overbrenging beginnen.

Ook dit onderdeel van de hele onderneming scheen met zorg te zijn voorbereid.

Vier heren en vier dames werden, geëscorteerd door een drietal zeeschuimers, naar het dek gevoerd en daarna gedwongen, langs de kleine valreep af te dalen naar de sloep, waarin vier roeiers zaten.

Brand, die dicht bij een van de patrijspoorten stond, zag op nauwelijks een kabellengte afstand de sleepboot stuurloos rondrijven.

Alles scheen daar aan boord volkomen uitgestorven te zijn. Hij vroeg zich af waar de bemanning wel gebleven kon zijn.

Hij meende op het dek maar twee mannen te zien, die over de verschan-sing leunden en rustig toekeken.

Toen hoorde hij het geplas van rieden en een ogenblik daarna zag hij hoe

de sloep door acht krachtige armen voortbewogen, snel over de nauwelijks rimpelende oppervlakte van de zee schoot en nog geen minuut later weer aanlegde aan de voet van de valreep, die al van de sleepboot was neergelaten.

Hij kon duidelijk zien, hoe de dames en heren een voor een de valreep beklommen en toen door twee mannen, die hij daar net had gezien, naar de trap werden gedreven, die naar het vooronder, het manschappenlogies, voerde.

Daar zouden zij waarschijnlijk worden opgesloten.

Het laatste slachtoffer had nauwelijks de voet op de onderste tree van de valreep gezet, of de roeiers duwden de sloep van de sleepboot af en kwamen terug om andere gevangenen over te brengen.

In de kajuit was het stil. Er was ook niet veel aanleiding om te praten. Brand, wie het niet aan persoonlijke moed ontbrak en die heel wat geris-keerd had in zijn avontuurlijk leven aan de zijde van de Gentleman-Dief, begreep maar al te goed, dat iedere poging tot verzet hier nutteloos zou zijn en in ieder geval kostbare en onschuldige mensenlevens zou kosten.

Zeker, met veertien of zestien man zou men per slot van rekening de vier zwijgende bewakers met hun revolvers wel de baas kunnen worden, maar niet dan nadat dezen minstens de helft van hen hadden neergeschoten.

Weer gingen de vier mannen weg, weer zag Brand door het patrijspoortje de sloep wegroeien en haar vracht aan boord van de sleepboot overbrengen. Lord Knollys behoorde tot het laatste groepje, waarmee ook Brand van boord werd gestuurd.

Maar hij was niet zo rustig en inschikkelijk als de anderen. Hij vloekte weinig adellijk en zijn gezicht was vuurrood, terwijl hij woedend met zijn voet op het dek stampte en voortdurend dreigde met wraak van de Engelse Regering.

Er was enig rumoer ontstaan en bo-

ven dat stemmenlawaai uit hoorde Brand opeens heel duidelijk de kreet van de zeearend en toch was er in de hele omgeving zo 'n vogel niet te zien.

Zijn hart klopte sneller; het was een van de alarmkreten van Raffles en hij keek snel rond. Hij zag echter absoluut niets bijzonders: zes of acht zeerovers op het dek, bijna evenveel verschrikte

passagiers, anders niets.

Er werd nog wat gevloekt en geroepen en daar door heen hoorde hij heel duidelijk, in een voor de anderen volkomen onverstanebare taal een kort bevel, voor hem bestemd, en dat hem even deed glimlachen.

Kalm klom hij af in de sloep, zonder zelfs op te kijken.

HOOFDSTUK III

DE « BRUINVIS »

Snel had de sloep de kleine afstand afgelegd en zwijgend klom iedereen aan boord.

Vijf minuten later was ook de hele bemanning van het jacht aan boord.

Met alle anderen werd Brand naar de voorplecht gestuurd, waar nog enige gevangenen bij elkaar stonden, terwijl de overigen in het vooronder schenen te zijn opgesloten.

Niemand dacht er echter aan, de gewapende zeeschuimers de laatste inscheping in de sloep te beletten.

Brand zag hoe alle rovers in de sloep klommen en hoe deze van boord stak, terwijl de zeeschuimers grijnzend hun petten zwaaiden als laatste groet.

Nauwelijks echter was de sloep vrij van het schip, of onmiddellijk werden de opgesloten uit hun gevangenschap bevrijd en er begon een onderzoek door het hele schip.

Het bleek direkt, dat seinen geven onmogelijk zou zijn, evenmin met de radio als met de vlaggen.

Want het eerste was onherstelbaar vernield en van de seinvlaggen vonden alleen nog een paar verkoolde restjes. De rovers hadden ze verbrand.

De machines waren nog intact, maar

de stuurinrichting bleek zodanig vernield te zijn, dat het zeker wel enige uren zou duren, voor het schip weer bestuurbaar zou zijn.

Aangespoord echter door het vooruitzicht op een grote beloning, hun door Lord Knollys toegezegd, begon de bemanning van het acht met de grootste ijver te werken en ook Brand deinsde er niet voor terug, zijn jas uit te doen en zijn mouwen op te stropen, al werd hij dan ook aangedreven door een heel ander motief, dan de brave matrozen van Zijne Lordschap.

Hij had het geluk, helemaal in de voorplek van de grote sleepboot een paar bruikbare reservedelen te vinden, die het werk aanzienlijk zouden bespoedigen en nu was het herstellingswerk in volle gang.

De kans was groot, dat over een uur al het schip weer bestuurbaar zou zijn.

Lord Knollys liep intussen als een getengde leeuw heen en weer en zwoer bij hoog en laag dat hij persoonlijk Hare Majesteit zou verzoeken scherpe maatregelen tegen dergelijke praktijken te nemen.

Brand hoorde deze woedend uitgestoten woorden en zei met een flauwe

glimlach :

— Ik ben bang, mylord, dat dat allemaal weinig zin zal hebben. Wanneer u uw jacht weer in handen wenst te krijgen, dan bestaat er volgens mij maar een middel.

— En dat middel is, mijnheer Middleton ?

— De politie in de arm te nemen.

— De politie? Een oorlogsschip, vijf oorlogsschepen als het moet zal ik op die schurken laten af sturen.

Brand schudde het hoofd en antwoordde :

— En gelooft u dat die kerels de komst van die oorlogsschepen zullen afwachten ? U zelf hebt er u op beroemd dat de « Meteor » sneller loopt dan de snelste torpedojager van de Engelse Marine. Welnu dan, uw schip zal al lang in andere wateren zijn, wie weet waar, als er oorlogsschepen op deze plek zijn aangekomen.

— Dan zal ik telegrammen laten sturen naar alle Belgische, Franse, Nederlandse en als het moet ook Duitse, Zweedse en Noorse havens.

— Ik denk niet, dat zij een van die havens zullen aandoen, antwoordde nu Brand kalm.

— Geen haven aandoen ? zei Lord Knollys, bijna stikkend van woede. Wat wilt u daarmee zeggen ?

— Wel, zij zullen zo gauw mogelijk proberen een Afrikaanse haven te bereiken. En u gelooft toch zeker zelf niet, dat u daar op hulp zoudt kunnen rekenen, om weer in het bezit van uw jacht te komen ?

— En van mijn juwelen ! riep jammerend een corpulente hertogin, die zich bij de sprekers had gevoegd.

Brand kreeg genoeg van dit gebazel en ging naar het werk kijken, dat goed vorderde.

Het was een geluk, dat de eerste machinist van de « Meteor » ook in staat was de motor te behandelen en het duurde niet lang, of alles was klaar voor het vertrek.

Het was intussen half drie geworden en de honger deed zich gelden.

Inplaats van hun welverzorgde, overvloedige lunch, waarop de gasten van Zijne Lordschap gerekend hadden, moesten zij nu genoegen nemen met wat scheepsbeschuit, een klein glas cognac en hard roggebrood.

De stemming was verre van vrolijk, zoals Brand opmerkte, die zich had afgezonderd en met de grootste smaak in een homp roggebrood beet, want hij behoorde tot de gelukkige naturen, wier maag bestand is tegen de zwaarste kost en die onder alle omstandigheden met smaak kunnen eten.

Er werd nu weinig gesproken en die stilte vormde een vreemde tegenstelling tot het geschreeuw en het geroep van een uur tevoren, toen iedereen door elkaar kakelde en iedereen met raadgevingen aankwam, die Brand kalm aanhoorde, zonder er zich over te ergeren of er zich over te verbazen.

Men was echter moe geworden van het vloeken en het jammeren en toen men begon in te zien, dat dit de toestand toch niet veranderde, begon er langzamerhand een stilte te vallen en nu kauwden allen somber zwijgend op hun boterham van roggebrood en op de harde scheepsbeschuit.

De eigenaar van het jacht was de enige, die zich niet wilde schikken.

Maar tenslotte was de roerinrichting dan toch hersteld en men kon vertrekken.

De machinist had intussen de motor op gang gebracht en met een zucht van verlichting bemerkten de geplunderde gasten van Zijne Lordschap, dat de proeven met het roer goed uitvielen en dat zij verder niet bang hoefden te zijn wat betreft de overtocht.

Het kon omstreeks vijf uur in de namiddag zijn geweest, toen de sleepboot de Theems opvoer en een uur later meerde in de haven van Londen. Onmiddellijk ging Lord Knollys aan land, vergezeld door alle gasten, om aan de havenmeester verslag te gaan uitbrengen en hem te verzoeken, van de telefoon in zijn bureau gebruik te mogen maken, om direkt de Minister van Bul-

tenlandse Zaken op te bellen en diens bijstand in te roepen.

Zijne Excellentie hoorde hem geduldig aan, gaf zijn haatgrondige afschuw en zijn diep leedwezen te kennen en verwees Zijne Lordschap naar zijn collega van Justitie. Tot zijn spijt moest hij verklaren, dat «de droevige aan gelegenheid» niet tot zijn ressort behoorde.

Zijne Lordschap dacht te stikken van woede, toen hij dit antwoord kreeg en hij zwoer bij zichzelf, dat hij zich persoonlijk bij Hare Majesteit, de koningin zou beklagen over deze flegmatieke landsdienaar, die de diefstal van een heel plezierjacht als een bagatel scheen te beschouwen en hem naar een ander verwees, alsof hij zich, om postzegels te kopen, aan een loket voor spaarboekjes vervoegd had.

Er viel echter niets aan te doen: Lord Knollys moest zich tot de Minister van Justitie wenden en hier vond hij een beter gehoor, al moest hij tot zijn diepe verontwaardiging horen, dat er van een achtervolging van de rovers door het Noordzee-eskader geen sprake kon zijn.

Men zou echter niet nalaten, een van de snelste torpedojagers van het hele eskader ter achtervolging uit te sturen, als Zijne Lordschap zo vriendelijk wilde zijn, de plaats te noemen, waar de rovers van zijn schip zich op dat ogenblik bevonden.

Lord Knollys was een dikke en volbloedige man en hij dreigde in een beroerte te blijven, toen hij in het telefoontoestel schreeuwde, dat hij het niet wist, dat niemand het wist, dat de duivel het mocht weten en dat men dan maar de hele noordzee moest afzoeken, tot men het geboefte had.

En wat Zijne Lordschap verkreeg was het volgende:

Zijne Excellentie deed hem de toezegging, dat er onmiddellijk naar alle grote Europese havensteden geseind zou worden met verzoek, onmiddellijk mededeling te doen, wanneer het nieuwe, witte jacht van Lord Knollys gezien

werd.

De torpedojager was natuurlijk voorzien van radio en men zou dit oorlogsvaartuig dus gemakkelijk kunnen waar schuwen, waar het zich dan ook op de Noordzee mocht bevinden.

Zijne Exsellentie meende hier echter aan te moeten toevoegen, dat Zijne Lordschap er goed aan zou doen, zijn verwachtingen niet al te hoog te stellen, daar de rovers al een grote voor sprong hadden, de «Meteor» buitengewoon snel liep, de Noordzee groot was en niemand op dit ogenblik kon zeggen, wat de zeeschulmers van plan waren.

Daarmee moest Lord Knollys het voorlopig doen, bijna ziek van woede en van verontwaardiging.

Hij ging vervolgens naar de politie, om aangifte te doen, reed in een gehuurde auto, zo snel hij kon naar Buckingham Palace, waar de kamerheer van dienst hem moest berichten, dat Hare Majesteit het op dat ogenblik erg druk had, maar dat de Hertog van Edinburgh hem te woord wilde staan.

Lord Knollys overwoog bij zichzelf, dat een half ei beter is dan een lege dop en legde de zaak uit aan de echtgenoot van koningin Elisabeth II, die het hele verhaal met zijn gewone vriendelijke glimlach aanhoorde, zijn leedwezen uitdrukte en zei, dat de Minister van Justitie zeker alles in het werk zou stellen wat mogelijk was om Zijne Lordschap genoegdoening te verschaffen.

En met die toezegging kon de troosteloze jachteigenaar vertrekken.

Op zijn tochten naar de havenmeester en de politie was Lord Knollys vergezeld door een groot aantal van zijn gasten, die kwamen getuigen, of nogmaals voor zich persoonlijk aangifte deden van de beroving, waarvan zij het slachtoffer waren geworden.

En zeker had nog nooit het tamelijk haveloze politiebureau in de havenwijk zo 'n illustre gezelschap binnen zijn muren bij elkaar gezien.

Maar Brand «geloofde het wel» zo-

als men het wel eens pleegt uit te drukken.

Voorlopig schikte hij zich in het verlies van zijn polshorloge, zijn manchetknopen en zijn paar pond sterling en hij ging naar huis, daarbij zoveel mogelijk gebruik makend van bus en underground, want hij had in zijn portemonnaie nog maar een paar koperstukjes.

Maar hij kwam toch tamelijk snel aan het doel van zijn tocht: een klein, maar lux herenhuis in de Cromwell Street, dichtbij Pall Mall.

Hij ging er binnen met zijn huissleutel, liep door de brede hall, verliet het huis weer aan de achterkant en het eerste wat hij aan het andere einde van de lange, smalle tuin zag, was James Henderson, de chauffeur van Raffles, die bezig was, onder luidruchtig gezang een auto schoon te maken.

Zijn reusachtige figuur tekende zich scherp af tegen de bakstenen muur van de garage, waarboven hij zijn kamertje had.

Hij droeg een corduroy werkbroeck, liep op klompen en was in zijn hemdsmouwen, die hoog waren opgestroopt en de spieren van de geweldige armen lieten zien. Hij zag Brand echter al uit de verte, liet emmer, spons en zeemlap in de steek, kwam vlug naar de jongeman toe en vroeg een beetje ongerust:

— Nu al terug, mijnheer Brand? Ik dacht, dat het plan was, een paar dagen op de Noordzee te kruisen?

— Het plan heeft een kleine wijziging ondergaan, James, zei Brand met een flauwe glimlach.

En hij vertelde Henderson, die ongerust toelisterde, snel en in een paar woorden, wat er aan boord van de « Meteor » gebeurd was.

— Maar hoe komt het dan dat mylord niet bij u is, mijnheer Brand? vroeg de reus ongerust.

— Lord William Aberdeen is met opzet achtergebleven, James. En luister nu goed. Op het ogenblik, dat ik van boord zou gaan, hoorde ik de alarm-

kreet van de zeearend en een ogenblik later, in onze geheime taal, deze paar woorden: « Met de duikboot morgenavond om elf uur op zes mijlen ten westen van Bergen! » Geloof je dat de « Bruinvis » op die tijd bij Bergen kan zijn? »

— De « Bruinvis » ligt op het ogenblik onder het oude huis in de haven van Londen. De gewone passagiersschepen varen in 36 uren van New Castle naar Bergen. New Castle is weliswaar niet Londen en daarom zullen wij er nog eens veertien uren bij doen, dat is vijftig. Maar daar de « Bruinvis » wanneer zij aan de oppervlakte vaart, ongeveer tweemaal zo snel gaat als de gewone passagiersboten, mijnheer Brand, kunnen we morgenavond om tien uur al ter hoogte van Bergen zijn.

— Zo mag ik het horen, James! riep Brand uit. Laten wij dan maar direkt onze maatregelen nemen. Mylord rekent op ons en ik hoef je natuurlijk niet te zeggen, dat hij aan boord van dat schip in gevaar verkeert, wanneer de rovers hem mochten ontdekken.

Meer hoefde Henderson niet te weten.

De auto werd snel de garage in gereden, de reus trok zijn gewone kleren aan, drukte zich een sportpet op het hoofd en stak voor alle veiligheid een paar dingen bij zich, die hem, naar hij meende, wel eens van pas konden komen, een sterk knipmes, een baleinen knuppel met aan het uiteinde een loden kogel, waarmee de reus als het moest een os de hersenpan zou kunnen verbrijzelen en zijn browning.

Tien minuten later stonden de beide mannen op straat, riepen een taxi aan en gaven het adres op van een straat in de havenwijk van Londen.

Zij stapten hier uit, keken hoe de auto wegreed, liepen nog een honderdtal meters verder, gingen een steeg in, donker, smerig en smal en openden, zonder zelfs een sleutel te moeten gebruiken, de deur van wat men met wat enige goede wil, een huis zou kunnen noemen, maar dat eerder een soort

berghok was.

Het bestond voor de helft uit baksteen, voor de helft uit hout en Raffles had het enige tijd geleden onder een valse naam gekocht, toen hij door een toeval ontdekt had, dat dit huis enige heel bruikbare geheimen bezat.

Het voornaamste daarvan was wel, dat het bijna vier eeuwen geleden gebouwd werd op een plek, waar niet lang geleden een stenen brug had gelegen, die echter buiten gebruik werd gesteld en verdween, toen men daar ter plaatse ging dempen en voor een gedeelte een smal zijkanaal van de Theems overwelfde.

Dat kanaal stroomde nu nog altijd onder het huis door, al is stromen misschien wel wat sterk uitgedrukt, want het water daar beneden had geen andere uitweg dan naar de rivier, het was inktzwart en zo stil als een poel.

Zodra de twee mannen binnen waren, sloten zij de deur, gingen door een nauwe gang, stapten een vuil vertrek binnen, dat maar schaars gemeubileerd was en tilden in het midden van de vloer een goed verborgen luik op.

Uit de diepte kwam hen een duffe, benauwde aardlucht tegemoet, maar zij aarzelden niet, daalden de stenen trap af, na het luik achter zich te hebben laten dichtvallen, bij het licht van hun zaklantaarns.

Zij stonden nu op de bodem van een

vrij grote kelder en moesten enige tijd zoeken, voor zij het onder stof en vuil bedekt luik hadden teruggevonden, dat toegang gaf tot het eigenaardige, onderaardse kanaal, dat veertig meters verder in de Theems uitmondde.

Het luik werd geopend, zij klommen langs een ladder naar beneden en stonden nu op een smal voetpad opzij van het kanaal, dat hier ongeveer vijf meter breed was.

Het licht van hun lantaarns scheen op de rimpeloze oppervlakte van het donkere water, en ook op het zacht glanzende metaal van een kleine duikboot, waarvan het dek een paar centimeters boven het water uitstak.

Het luik van de ingangstoren werd losgeschroefd, de mannen klommen langs de smalle stalen ladder in de boot, de klep werd weer gesloten, Henderson maakte licht en haalde een hefboom over.

Een borrelend geluid klonk; er werd water uit de tanks gedreven, de boot rees iets, maakte zich vrij van de bodem en gleed langzaam het kanaal uit, voortgedreven door de schroef, die langzaam rondwentelde.

De schijnwerper verlichtte het zwarte water en het verwulft van de eeuwenoude brug en een ogenblik daarna dook de boot weer helemaal onder, beschreef een bocht en bevond zich onder de oppervlakte van de Theems.

HOOFDSTUK IV.

HET KOMPAS

Raffles was, zodra hij tot het idee kwam, wat er aan boord van de « Meteor » gebeurde, met onbegrijpelijke snelheid opgesprongen en, zonder dat iemand het merkte, over de lage reling gewipt, die ook het achterschip omgaf.

In een onderdeel van een sekonde was hij overboord en een ogenblik bleef hij hangen aan de onderste stijl van de koperen reling, afgewend van de kant, waar de sloep met de overmacht van zeerovers aanlegde.

Hij bedacht echter, dat hij onmogelijk lang zo kon blijven hangen, en een ogenblik stond hij in tweestrijd, of hij zich door de openstaande patrijspoot zou wringen, die zijn voeten net konden bereiken, toen hij op een andere gedachte kwam.

Behalve een vrij grote motorsloop, die gemakkelijk twintig personen kon bevatten, had de «Meteor» ook nog een zogenaamde jager aan boord, dat wil zeggen een kleine vlet, die kon worden voortbewogen door middel van een aanhangmotor, en die dwarsscheeps, enigszins buiten boord was opgehangen aan twee davits, op de achterplecht van het plezierjacht.

Deze davits hoefden nooit te worden uitgedraaid en men kon er mee volstaan, de jager, die al boven het water hing, door middel van een kleine kaapstander, koord en katrollen te laten zakken.

Deze jager, die maar zelden gebruikt werd, was overdekt door een geteerd zeil en Raffles meende, dat hij daar voorlopig goed verborgen zou zijn.

Hangend aan zijn handen, palmde hij zich dus, aan de buitenkant van het schip, naar deze vlet toe, trok er zich aan op en gleed als een aal onder het dekzeil, na liet hij dit aan een kant had losgeknoopt.

Zodra hij zich op de bodem van het vlet had uitgestrekt, maakte hij ook de touwen van de koperen ringen van het zeil aan de voorkant, los, lichtte het een paar vingers op, trok het in een plooi en kon door deze opening nu duidelijk zien wat er op het dek van de «Meteor» gebeurde, met zijn browning in de vuist en vastbesloten om onmiddellijk in actie te komen, wanneer de zeeschuimers geweld zouden gebruiken.

Hij zag echter dat alles vrij gemakkelijk in zijn werk ging en dat de passagiers zo verstandig waren, zich niet te verzetten tegen die overmacht van goed bewapende zeerovers.

Er was nauwelijks een half uur verlopen, of Raffles zag hoe de gevangenen werden weggeleid en bij die gele-

genheid, liet hij de kreet horen om Brand te waarschuwen en hem zijn instructie in een volkomen onbegrijpelijke taal toeriep.

Want toen had Raffles al een klein plannetje bedacht, waarvan hij zich veel voorstelde.

Hij kon zonder moeite zien hoe de grote sloop van de sleepboot telkens en telkens opnieuw overvoer, hoe de laatste zending gevangenen werd overgebracht en hoe tenslotte de rovers, met grote handigheid en blijkbaar deskundig, het veroverde vaartuig gingen bemannen en aanstalten maakten, zo snel mogelijk de plek van de overval te verlaten.

— Niet kwaad gedaan, ere wie ere toekomt, mompelde Raffles voor zich heen. Dat was dus dat mooie, blonde meisje, met haar hemelsblauwe ogen, dat zelfs een indruk had gemaakt op Charles. De medeplichtige van een benede zeeschuimers. En die tante van haar, mijn respect. Ik heb zelden op het toneel, zelfs door 'n vrouw, op zo natuurlijke manier een vervelende, pottenkijkende, bijziende tante gezien, als die van miss Mabel.

Een half uur later was er van de sleepboot al niets meer te zien en Raffles' maag begon te jeuken.

Daar hij niets in zijn zak had, keek hij eens om zich heen en vond in de halve duisternis, die onder het maar donkere zeil heerste, het deurtje van een kastje onder de bank voor degene, die het vlot moest bestuderen.

Hij trok het deurtje aan de koperen knop open en vond daar tot zijn blijdschap een paar flessen cider en een bus scheepsbesluit, benevens een paar blikken verduurzaamd vlees.

Hij deed zich te goed, al was het dan niet in een bepaald gemakkelijke houding, namelijk op zijn buik liggend, terwijl hij nu en dan een blik wierp over het dek om niets te missen van wat er daar gebeurde.

Al de Portugezen waren het zeker gewend aan boord van een schip te zijn, want hij zag hen rustig heen en weer

lopen, ofschoon sinds een uur de lucht plotseling betrokken was en de wind fel was komen opsteken, zodat de boot danig stampte en rolde.

Een van de mannen stond achter het stuurrad en naast hem stond een ander, met een baas gezicht, die wel de aanvoerder scheen te zijn.

Alles ging volkomen ordelijk en geregeld in zijn werk en het was duidelijk, dat de rovers zich een vast doel voor ogen hadden gesteld.

De zee begon nog onstuimiger te worden, maar de «Meteor» was volkomen zeewaardig en wanneer het niet al te erg begon te spoken, zou zij zich zeker ook op de woelige golven van de Noordzee kunnen handhaven.

Een paar keer zag Raffles het jonge meisje met de hemelsblauwe ogen, die rustig een sigaret rookte en die in het beste humeur van de wereld scheen te zijn.

Zij had een oliejekker aangetrokken en trotseerde daarin de regenvlagen, die nu en dan uit de zo plotseling betrokken lucht het blanke dek van het plezierjacht striemden.

— De ligging laat misschien een en ander te wensen over, mompelde Raffles bij zichzelf, maar de bedekking is in ieder geval voortreffelijk. Maar wat is dat nu? Wat zijn zij van plan? Raffles had gezien, dat er vier mannen op het dek verschenen, ieder gewapend met een groot blik, waarin verf of iets dergelijks scheen te zitten, want een grote kwast stak er uit.

Alle vier die mannen waren voorzien van dikke touwen en op verschillende plaatsen van het jacht klauterden zij over de reling, maakten er de touwen aan vast, hingen de verfblikken aan een ijzeren haak op en schenen toen vol ijver te gaan schilderen.

Raffles kon niets zien dan het verfblik en nu en dan het hoofd van een van de mannen, maar hij begreep maar al te goed waar zij aan bezig waren: zij gaven zo snel mogelijk het witte jacht een andere kleur, waarvan de opzichtige tint hen al te gauw zou verra-

den.

De duisternis was langzamerhand begonnen te vallen en over een kwartier zou het donker zijn, zodat men van een voorbijvarend schip maar moeilijk zou kunnen zien, wat er aan boord van het geroofde vaartuig gebeurde.

Vier handige kerels konden in twee uren tijd gemakkelijk de buitenste oppervlakte van het jacht van kleur doen veranderen.

Maar daarmee schenen de Portugezen nog niet tevreden te zijn.

Raffles hoorde slagen van bijl en hamer en het geknars van een zaag en toen hij nog eens door de opening keek, bemerkte hij, dat de rovers bezig waren een aantal van de dekhutten te slopen, natuurlijk om het profiel van het gestolen schip zoveel mogelijk te veranderen.

Raffles had zo goed en zo kwaad als het ging de koers van de «Meteor» kunnen bepalen, door naar de zon te kijken en hij had al gauw begrepen, dat het doel van de rovers was, het Skagerak binnen te varen. Hun doel was blijkbaar in die richting een afleidingsmanoeuvre te maken.

De onderneming zou vrij gewaagd te noemen zijn, wanneer de zeeschuimers niet hadden gerekend op de grote snelheid van het buitgemaakte schip en van de verandering, die zij het uiterlijk van de «Meteor» hadden laten ondergaan.

Een half uur later was het donker. De wind was nog wat meer komen opsteken en het werk van de schilders was niet zonder gevaar, maar zij bleven hardnekkig volhouden.

Nu en dan kon Raffles in de verte de lichten van een voorbijvarend schip zien, dat echter totaal geen aandacht schonk aan het plezierjacht.

Nu het volkomen donker was, waagde Raffles het er op, het zell nog wat verder los te maken, zodat hij vrijer kon ademhalen en ook zijn armen wat meer kon bewegen.

Het ging hem door het hoofd, dat hij er misschien wel in zou kunnen slagen,

met dit vlet te ontsnappen, als hij de omstandigheden maar wat meer op zijn hand had gehad. Maar letterlijk alles liep tegen hem. Hij bezat geen kompas, de aanhangmotor was nergens te zien, het weer was stormachtig, en ten overvloede wilde Raffles niet zo maar vertrekken, zonder zich ruimschoots schadeloos te stellen voor de onaangename ogenblikken, die hij in deze nauwe schuilplaats had moeten doorbrengen.

De kwartieren kropen traag voorbij en Raffles verveelde zich knap, totdat hij het ogenblik gekomen achtte, om zijn plan ten uitvoer te brengen.

Hij had onder in de sloep een grote bus vol draadnagels gevonden, liet die in zijn zak glijden, maakte het zeil nog wat verder los en kroop nu behoedzaam door de opening.

Hij greep een van de davits, trok er zich aan op en stond het volgende ogenblik op het dek.

Net had hij gezien, hoe een van de vier schilders, klaar met zijn karwei, zijn zwarte oliejas had uitgetrokken en die achteloos op het dek had neergegooid.

Hij ging naar de plek, waar hij de man het kledingstuk had zien neergooien, vond het op de tast, trok het aan en kon er nu tenminste zeker van zijn, dat men hem in zijn witte pak niet zo gemakkelijk zou ontdekken.

De «Meteor» slingerde geweldig, want de zeeën kwamen dwars in, maar zij hield zich uitstekend en bood dapper weerstand aan de aanvallen van golven en wind.

Op zijn knieën kroop Raffles voorzichtig over het dek, voetje voor voetje, uit vrees, zich in de inktzwarte duisternis ergens tegen te zullen stoten.

Hij kende echter de inrichting van het jacht voortreffelijk en hij bereikte na enige ogenblikken het begin van de acht treden, die naar de commando-brug voerden.

Daar richtte hij zich voorzichtig op en nu zag hij ook voor het eerst het zwak beschenen gezicht van de roerganger, die de ogen strak op het kom-

pas gericht hield en slechts nu en dan naar de lucht keek, om te kijken of deze niet zou klaren.

Als een kat sloop Raffles de trap halverwege op en haalde de bus met draadnagels te voorschijn. Heel langzaam, heel voorzichtig, zette hij het blik neer vlak naast de standaard, waarin het kompas was gebouwd. De roerganger had juist weer naar de lucht gekeken en Raffles, beschermd door de ondoordringbare duisternis, zag dat een uitdrukking van verbazing op het gezicht van de stuurman weerspiegelde, toen deze zijn blikken weer op het kompas liet vallen.

Raffles zag zijn lippen bewegen, alsof hij binnensmonds vloekte en daarna het stuurrad enige slagen liet maken.

Er gleed een glimlach over het gezicht van Raffles, toen hij langzaam en zonder enig geluid te maken weer van de kleine trap gleed en zich klaar maakte voor de terugtocht.

Maar toen hij voorbij de kombuis kroop, bleef hij onwillekeurig even wachten, want de prikkelende lucht van de pas gezette koffie drong in zijn neusgaten. De kombuis lag iets achter de commando-brug en de deur stond half open. Raffles kroop wat dichterbij en kon door de kier in het spaarzaam verlichte hokje kijken. 't Gordijntje was zeker dichtgetrokken voor de ronde ruit, zodat geen schijnsel naar buiten kon doordringen.

Raffles zag een man, die als steward optrad en bezig was met een paar koppen en een ketel heet water. De steward had juist een kop koffie ingeschonken en verwijderde zich een ogenblik, waarschijnlijk om iets te zoeken in een aangrenzende porseleinkast. De verleiding was te sterk.

Raffles bedacht zich niet lang, maar stak de arm door de deuropening, nam de kop koffie van het tafeltje, dronk ze met het grootste welbehagen leeg en zette ze weer op het schoteltje.

Toen hij geruisloos verder kroop, hoorde hij nog juist een knetterende

vloek over de lippen van de steward komen, die blijkbaar niets begreep van de plotselinge verdwijning van het geurige vocht uit de kop, die hij net had volgeschonken.

Raffles ging zijn schuilplaats weer opzoeken en strekte zich zo gemakkelijk als het ging uit op een paar opgevouwen zeilen, die in de vlet bewaard werden.

Zacht mompelde hij voor zich heen :

— Ik zou hun gezicht wel eens willen zien, als zij voor 't eerst tot de ontdekking komen, dat zij een beetje van hun voorgenomen koers zijn afgeraakt. Het is een groot geluk, dat het weer is omgeslagen, anders zou mijn kleine truc wel wat al te gauw aan het licht komen, want de zon zou mij verraden. Ik hoop, dat ik nog de tijd zal vinden, mijn bus met spijkers bijtijds weg te nemen bij het kompas, dat nu, door de invloed van het weke ijzer een paar graden mis wijst in noordelijke richting. Dan zal de « Meteor » gedurende vele uren in noordelijke richting zijn gevaren, terwijl die arme roerganger denkt, dat hij noord-oostelijk aanhoudt. Nu, een uur of zes slaap zullen er in ieder geval wel op overschieten.

Raffles sliep in en hij had dan ook precies zes uur geslapen, toen hij in zijn ongemakkelijke bed wakker werd, even zich de ogen uitwreef en door de opening van het zeil naar buiten gluurde.

Het was echter nog volkomen donker en men kon nauwelijks een hand voor ogen zien.

De storm was nog niet voorbij, het motregende, zoals Raffles voelde toen hij de hand buiten het zeil stak en de hemel was inktzwart. De man aan het roer scheen te zijn afgelost, want de gene, die nu het schip bestuurde, was veel langer dan de eerste roerganger en ook niet zo zwaar gebouwd.

Raffles begon met een paar scheepsbeschuiten op te knabbelen, een wel wat droog, maar heel gezond voedsel, nam 'n paar slokken cider en maakte opnieuw aanstalten om in aktie te komen.

Hij kroop weer door de opening, liet zich zacht op het dek glijden, na zijn oliejas te hebben aangeschoten en kroop op handen en voeten, omzichtig en stil, naar de trap, die naar de commandobrug voerde. Hij had zich niet vergist, de roerganger was afgelost, een ander had zijn plaats ingenomen.

Omzichtig stak Raffles de hand uit, na de trap een paar treden te zijn opgeklommen en na enig tasten had hij de grote bus met spijkers gevonden, die de naald van het kompas door haar nabijheid een paar graden noordelijk had laten afwijken.

Over een tijdsuur van zes uren, dat wist Raffles wel, zou dat heel veel betekenen, en als het vaartuig nu weer de voorgenomen koers volgde, dan kwam het op de juiste tijd aan op de plek, die Raffles zich had uitgekozen, tenzij de zon aan de hemel kwam schijnen en het spelletje bedierf, want dan zouden de zeerovers hun bestek kunnen opmaken met behulp van de sextant en dan natuurlijk onmiddellijk begrijpen, dat zij op een heel ander punt van de Noord-zee waren als waar zij meenden te zijn.

Raffles trok zich naar zijn schuilplaats terug en een paar uren later werd het dag.

Dat werd echter veel eerder door zijn horloge aangewezen, dan door de dagvorstin zelf, want het was somber, mistig weer ; de lucht was hevig, zoals de zeelui zeggen.

Van de zon viel absoluut niets te bespeuren en het was dus ook onmogelijk, anders dan volgens het kompas, waarvan de naald steeds in noordelijke richting wijst, de plek te bepalen, waar het obsten moest liggen.

Langzamerhand echter trok die nevel op en het werd nu licht genoeg, om enige mijlen in het rond te kunnen zien.

Het werd wat levendiger op het dek en twee mannen kwamen aanlopen, die in druk gesprek met elkaar verdiept schenen te zijn en levendige gebaren maakten.

Zij spraken hard genoeg, om door Raffles te worden verstaan, die de Por-

tugese taal volkomen machtig was en voor wie dus geen enkel woord van het volgende gesprek verloren ging.

Een van de mannen, die met de prachtige zeekijker van Lord Knollys gewapend was, had het instrument net nog eens voor de ogen gebracht en zei nu hoofdschuddend en op driftige toon:

— Ik begrijp er geen steek van. Ik zoek nu al een kwartier naar de Friese wadden, naar de vuurtoren op Vlieland, naar die op Terschelling, en ik kan ze niet vinden.

— Wat zijn dat voor dingen, Porto? vroeg de ander, een kleine man met schitterende, zwarte ogen. Van wadden heb ik nog nooit gehoord.

— Het zijn de Friese eilanden, die in een bocht liggen van het uiterste einde van Noord Holland tot aan de Baai van Helgoland. Ik had order gegeven, de koers zodanig te nemen, dat wij die eilanden in de verte zouden passeren en zij hadden reeds minstens een kwartier in zicht moeten zijn.

— Dan zullen zij nog wel in zicht komen, Porto, antwoordde de ander.

De twee mannen liepen enige tijd zwijgend naast elkaar over het dek heen en weer en telkens stond Porto stil, om de kijker voor het oog te brengen en in de verte te turen.

Toen bromde hij iets tussen de tanden, ging snel naar de commandobrug en schreeuwde enige woorden naar de roerganger, die Raffles onmogelijk kon verstaan.

Wel kon hij hem zien stampvoeten en toen kwam hij woedend weer op Salvador af en riep al uit de verte:

— Ik begrijp er geen steek van. Waar zijn die vervloekte eilanden toch?

Er verstreek echter nog een uur en nog altijd kwam er niets in zicht.

Maar tien minuten later zou hij aanleiding krijgen tot nog groter verbazing. Te loevert voer, op ongeveer een zeemijl afstand, een groot vrachtschip voorbij en door de kijker kon Porto heel duidelijk de naam op de boeg lezen, de vlag en ook de naam van de thuishaven, die op de achtersteven ge-

schilderd was.

Porto liet de kijker bijna uit zijn handen vallen en slaakte een uitroep, die Raffles deed glimlachen, maar Salvador verschrikt deed opspringen, terwijl zijn gezicht vaalbleek werd.

— Wat is er toch aan de hand, Porto, vroeg Salvador ontzet. Je ziet er uit alsof je net met de duivel getwist hebt.

— Zie je daar dat schip voorbij varen? schreeuwde Porto.

De ander keek door zijn half gesloten oogleden, knikte met het hoofd en antwoordde:

— Dat zie ik. Zit het ons na?

— Dat natuurlijk niet, ezel. Zie je dan niet, dat het van ons wegvaart?

— Als dat niet het geval is, waarom schreeuw je dan zo? Wat is er dan met dat schip?

— Het hoort in Grimsbey thuis, stommeling, en het vaart op Esbjerg, op de westkust van Denemarken. Ik kan mij niet vergissen en ik ken ook de namen van die vrachtschepen.

— En wat heeft dat nu te betekenen?

— Wel vervloekt, wil je me soms gek maken? brulde Porto, terwijl hij woedend met de voet op het dek stampde. Als wij hier een paar mijlen van de Friese waddeneilanden verwijderd zijn, hoe is het dan mogelijk dat wij een schip passeren van een route, die honderden mijlen verder noordwaarts ligt?

Salvador nam zijn pet af, om op zijn gemak in zijn glimmende, zwarte haren te kunnen krabben en keek de ander met grote ogen aan, verbijsterd en niet wetend wat hij zou moeten antwoorden.

Heel schrander was deze man niet, maar hij begreep nu toch wel, dat er iets met het schip niet in de haak moest zijn, al kon hij zich in de verste verte niet voorstellen wat dat dan wel kon zijn.

Weer vloog Porto weg, stormde de trap naar de commandobrug op, keek met uitpuilende ogen op het kompas en stond toen weer op het dek, radeloos op zijn nagels bijtend, als iemand die

voor een onoplosbaar raadsel staat.

Er viel niet langer aan te twijfelen : de « Meteor » bevond zich niet op de plek, waar zij volgens zijn berekeningen had moeten zijn ; maar hoe was dat mogelijk ? Kon hij zich vergist hebben ? Was dat schip misschien toch van een andere lijn geweest ?

De natuur zelf zou hem een ogenblik later het antwoord geven. Een frisse wind, nu uit een andere hoek waaiend, had de hemel schoon geveegd en plotseling draalde de zon aan de hemel. Over enkele minuten zou het precies twaalf uur in de middag zijn.

De tijd om het bestek te maken was dus aangebroken. Porto rende naar zijn hut en keerde terug met de sex-

tant. Hij richtte hem naar de hemel en draaide zolang aan het instrument, tot de zon schijnbaar gelijk kwam met de horizon.

Zodoende kon hij de boog meten, die het hemellichaam op dat ogenblik, het midden van de dag, met de meridiaan maakte.

Hij cijferde even, liet met sidderende hand het instrument zakken en bracht er met moeite uit :

— Luister eens, Salvador, wij moesten ons op dit ogenblik bevinden op 50 graden westerlengte en 6 graden noorderbreedte. Wij zijn nu, en de duivel mag weten waardoor, op 55 graden westerlengte en 2 graden 1 minuut noorderbreedte.

HOOFDSTUK V.

GEVANGEN

Voor Raffles was geen woord verloren gegaan van dit hele, korte toneel.

De zon had het geheim eerder aan het licht gebracht dan hij wel gewild had en die Porto scheen niet dom te zijn.

Maar in ieder geval waren zij heel ver van hun route afgedwaald en vele kostbare uren waren verloren gegaan.

De duisternis zou gevallen zijn, lang voor zij de ingang van het Skagerak zouden kunnen bereiken en dan zou Raffles opnieuw een woordje meespreken.

Hij bracht zijn oog weer voor de kleine opening tussen dolboord en zeil en keek scherp toe.

Op het geschreeuw van de beide mannen was het jonge meisje met de blauwe ogen komen toelopen, vergezeld door haar voormalige « tante », die zich had ontpopt als een krachtig gebouwde man van een jaar of vijfentwintig, flink uit de kluiten gewassen en met reebruine ogen.

— Wat is er toch aan de hand, Porto ? vroeg zij. Iedereen hoort je in de hut van de kapitein razen en tieren.

— Ik zou je wel eens willen zien, Carmen, wanneer je plotseling tot de ontdekking kwam, dat je schip op een paar honderd mijlen afstand is van de plaats waar je het verwacht had. Kort en goed : wij zijn in noord-westelijke richting gevaren in plaats van in oost-noord-oostelijke.

— Ben je gek, Porto ? riep het meisje verschríkt uit. Dat is toch onmogelijk ?

— Ik ben niet gewend om dingen te zeggen, die ik niet kan beantwoorden. Ik geloof wel, dat ik met een sextant kan omgaan en ik heb ook niet voor niets acht jaren gevaren. Ik ken alle scheepvaartroutes, die de Noordzee doorkruisen, en ik weet wat ik zeg. Salvador, roep de Vega, die vannacht aan het roer gestaan heeft.

De kleine man met de zwarte ogen holde weg en keerde een ogenblik later terug met de eerste roerganger, die keek de man een ogenblik strak aan en begon toen langzaam :

— José de Vega, zou jij mij kunnen uitleggen hoe het komt, dat wij nu in plaats van ons op 54 graden westerlengte en 6 graden noorderbreedte te bevinden, op 55 graden westerlengte en 2 graden 1 minuut noorderbreedte zijn ?

— Dat weet ik niet, Porto. Dat is mij volkomen raadselachtig. Ik zweer je, dat ik al de tijd pal oost-noord-oost heb aangehouden, volkomen volgens je aanwijzingen.

— Daar mag de duivel uit wijs worden. Dat is om er je verstand bij te verliezen. Het kompas wijst toch nog altijd goed. Heb je vannacht geen afwijkingen gezien ?

— Afwijkingen ? Stil eens ! schreeuwde de Vega. Nu herinner ik mij heel goed, dat ik, niet lang nadat het donker was geworden, het roer ineens enige slagen heb moeten omgooien, omdat de naald van het kompas niet meer de juiste koers aanwees. Het gebeurde zo plotseling, dat ik mij er over verbaasde, maar ik stuurde natuurlijk weer bij, dat was uiteindelijk mijn plicht.

— Het is goed ; ik geloof niet, dat het jouw schuld is, en toch moet een menselijk wezen hier hebben ingegrepen. Dat een kompasnaald plotseling vanzelf uitslaat, dat is niet aan te nemen. Daar moet een oorzaak voor zijn. Een onweer is er niet geweest en dus geen elektrische ontladingen. Nu, wij zullen wel kijken.

Hij wandelde met de armen op de rug langzaam naar de commandobrug, klom naar boven en ging naast de roerganger staan.

Daar bleef hij de hele dag, tot het tijd werd voor het middageten, zonder een ogenblik zijn post te verlaten en zijn blikken strak op het kompasshuisje gericht.

Hij was er nu althans zeker van, dat de naald geen ogenblik was afgeweken

en dat de « Meteor » zijn weg volgens de uitgezette koers had voortgezet.

Hij sprak helemaal niet, maar er lag een sombere, dreigende uitdrukking op het geelgetinte gezicht met de uitspringende jukbeenderen.

De uren verstreken al te langzaam naar de zin van Raffles, die zich in zijn ongemakkelijke schuilplaats niet weinig verveelde.

Slechts nu en dan kwam er in deze eentonigheid wat afwisseling, als een paar leden van de bemanning een nationale dans op het achterdek kwamen uitvoeren, begeleid door de klanken van een gitaar, wanneer zij met hun rauwe stemmen revolutionaire liederen zongen, of wanneer zij dobbelden of kaart speelden, om de tijd te doden.

Het werd Raffles al gauw duidelijk, dat Porto, Carmen en haar minnaar Moreno, de stuwende, de denkende kracht vormden en dat alle anderen weinig meer waren dan de uitvoerders van hun wil.

Het waren onbeschaafde, ruwe kerels, alleen maar geschikt om blindelings te gehoorzamen, stoutmoedig en ondernemend en voor geen enkele gewelddaad terugdeinzend.

En weer begon het donker te worden.

Het was toen bijna acht uur en Raffles had berekend, dat de « Meteor » zich op dat ogenblik op ongeveer 56 graden westerlengte en 4 graden noorderbreedte moest bevinden.

Nog zes of acht uren, met diezelfde snelheid afgelegd en de « Meteor » zou het Skagerak zijn binnengevaren, een omstandigheid, die Raffles juist tot iedere prijs wilde proberen te voorkomen.

Hij at nog iets van de beschuit, die hem knap begon tegen te staan en maakte zich gereed voor een nieuwe aktie.

Hij doorzocht zijn zakken, vond zijn browning op zijn plaats, zijn sterk zakmes, met verschillende bruikbare gereedschappen er in, als een vijltje, een zaag en een draadknipper, een paar fijne lopers in een etui en nog enkele

andere kleine voorwerpen, die hem eigenlijk hadden moeten dienen bij zijn oorspronkelijk plan om de opvarenden van het jacht te beroven, maar die hem ook nu een grote dienst konden bewijzen.

De zon was in een gouden nevel ondergegaan en alles voorspelde een heerlijke nacht en een nieuwe verandering van weer.

Als Raffles de opening iets groter maakte, kon hij de sterren boven zijn hoofd zien fonkelen en begon de schijf van de maan zich al duidelijker af te tekenen tegen de donkerblauwe hemel.

Maar het scherpe oor van Raffles had iets gehoord, dat er de vorige avond niet was geweest. Het werd veroorzaakt door de eentonige voetstappen van een schildwacht, die in de nabijheid van de commandobrug op en neer liep.

Porto moest dus wel bang zijn voor het mogelijke verraad van een van zijn eigen mannen, daar hij anders het hele schip wel zou hebben laten doorzoeken.

— Intussen is die schildwacht vrij lastig, mompelde Raffles voor zich heen. Ik had op die man eigenlijk niet gerekend. En toch moet mijn bus met spijkers nog een paar uren helpen, voor ik zelf een hand kan uitsteken.

Raffles wachtte tot het volkomen donker was geworden.

Maar hij had nu het grote nadeel, dat de maan als een helder blinkende schijf aan de hemel stond en genoeg licht verspreidde, om verschillende voorwerpen op het dek duidelijk te doen uitkomen.

Maar Raffles had geen keus.

Hij had Brand nu eenmaal de stad Bergen als samenkomst opgegeven, en naar Bergen zou de «Meteor» ook gaan, al zouden er zich honderd zee-schuimers tegen verzetten.

Hij klom uit de vlet en liet zich languit op het dek zakken en kroop voorzichtig vooruit, zorg dragend, zoveel mogelijk in de schaduw te blijven van alle voorwerpen, die enigszins boven het dek uitstaken.

Nu en dan moest hij stoppen, wan-

neer de stappen van de schildwacht naderden en dan bleef hij roerloos liggen, bijna zonder adem te halen en wachtte, totdat de voetstappen zich weer verwijderden.

Telkens echter schoof hij toch enige decimeters verder, totdat hij tenslotte de lage trap bereikt had, die naar de commandobrug voerde.

Hier kon hij duidelijk de roerganger op zijn post zien staan, onbeweeglijk en de blikken gevestigd op het huisje van het kompas.

Raffles had ervoor gezorgd aan de kant van de brug te komen, afgewend van de kant, waar de schildwacht langzaam heen en weer liep.

Nu en dan kon hij de man zien verschijnen en duidelijk zag hij de met zilver beslagen kolf van de revolver, die de man op de heup droeg.

Geruime tijd wachtte Raffles, om gebruik te kunnen maken van een gunstig oogenblik om de bus met spijkers weer naast de standaard te kunnen plaatsen, die het kompas droeg.

Wanneer de naald maar enkele graden afweek, zou dit voor zijn doel ruimschoots voldoende zijn.

Maar 't liep Raffles ditmaal niet mee. De roerganger keek geen oogenblik op, maar stond onbeweeglijk te staren naar het kompas.

Wanneer diens aandacht niet werd afgeleid, wanneer de man niet opkeek, zou hij zeker het plotselinge verspringen van de naald zien, onder de invloed van het weke ijzer, hij zou natuurlijk een onderzoek instellen, de bus met spijkers zou zeker gevonden worden en dan was alle moeite vergeefs geweest.

Er zouden nog maar drie uren verlopen, dan was het elf uur, dan zou Brand met de duikboot ter hoogte van Bergen kruisen en vergeefs uitkijken naar het jacht, wanneer er niet snel maatregelen werden genomen.

Nog één uur en de vuurtoren van Hantsholm, aan de noordkust van Denemarken, zou in het zicht komen.

Wanneer dat het geval was, zouden

de Portugezen zich niet meer laten bedriegen en weten, waaraan zij zich moesten houden, wanneer het kompas afweek.

Raffles spitste de oren, maar hij hoorde niets anders dan het zachte knarsen van de roerketting en de stappen van de schildwacht.

Misschien waren er nog anderen van de zeerovers wakker, maar zij waren in ieder geval benedendeks. Het moest er dus nu op gewaagd worden, anders zou de hele onderneming mislukken.

Raffles had weliswaar gezien, dat de sloep, waarmee de mannen van de sleepboot voor de laatste keer naar het plezierjacht waren teruggeroerd, nog altijd langs zij van het vaartuig lag, met de riemen er in, een vaatje water en het onmisbare kompas in een doos en als hij wat scheepsbeshuiten meenam, zou hij het er desnoods op kunnen wagen, zo dicht bij de Deense kust en bij dit kalme weer in die boot te vluchten.

Maar dan zou hij zijn doel gemist hebben.

Vluchten betekende niets, mits hij het kon doen in gezelschap van de gestolen juwelen en het geld, waarvan de rovers zich hadden meester gemaakt.

Hij zou het echter nog meer op prijs stellen, als hij er in kon slagen, het hele gestolen jacht buit te maken.

Alleen zou hij dat natuurlijk onmogelijk kunnen doen en daarom moest hij alles in het werk stellen, Bergen, de plaats van de afspraak, te bereiken.

Raffles hield de schildwacht scherp in de gaten.

Na enige ogenblikken had hij opgemerkt, dat de man zich een bepaalde route scheen te hebben afgebakend, die liep van een groot, wit geschilderd watervat dicht bij de voorsteven, tot een grote kist, bestemd om er touwen en zellen in te bewaren, die niet ver van de achtersteven verwijderd was.

Daar maakte hij steeds rechtsomkeer, om zijn eentonige mars te hervatten. Raffles aarzelde niet langer. Hij moest nu gauw en doortastend optreden. Stil en onhoorbaar als een aal gleed hij

weer over het dek en had zich het volgende ogenblik achter de kist verborgen.

Juist had de schildwacht het watervat bereikt en hij keerde nu op zijn schreden terug. Raffles had die passen nauwkeurig geteld en juist op het goede ogenblik sprong hij op, alsof hij door een veer bewogen werd en voor de man het minste geluid had kunnen maken, lang voor hij had kunnen bekomen van zijn verbazing, daalde de goeifende vuist van Raffles al met geweldige kracht op zijn knieën.

De schildwacht wankelde even, maar voor hij het dek in zijn volle lengte kon meen, was Raffles al toegesprongen en had de nu bewusteloze man in zijn armen opgevangen.

Hij legde de man op het dek neer, keek even naar de commandobrug, zag met voldoening dat de roerganger niets gemerkt had en stopte de schildwacht vlug diens eigen, grote halsdoek, tot een prop gebald, in de mond.

Er was genoeg touw onder zijn beuk om de man stevig aan handen en voeten te binden, waarna hij hem omdraaide en hem liet waar hij was.

Hij zelf echter drukte zich de grote pet van de schildwacht op het hoofd, sloeg de cape van de man om, en liep met dezelfde eentonige stap langs het gangboord naar het voorschip en weer terug.

De roerganger had totaal niets gemerkt, dat was duidelijk. Hij zag een donkere gedaante met afgemeten tred onder zich voorbijgaan en hij besteedde er verder geen aandacht aan.

Toen Raffles een blik op de gebonden man wierp, zag hij dat de man tot bewustzijn was gekomen en hem met woedende en toch ook verschrikte ogen aankeek.

Hij sgorde de man wat verder in de schaduw en toen kreeg hij 'n beter idee. Hij liep eerst nog eens heen en weer, met dezelfde rustige stappen, laadde toen de Portugees op zijn schouders, droeg hem naar de vliet en schoof hem onder het zell, uit het gezicht, net zoals

een bakker zijn brood in de oven schuift.

Hij hoefde nu tenminste niet bang te zijn, dat het bedrog al te snel zou worden ontdekt.

De Portugees was baardeloos, niet veel kleiner dan Raffles en als deze de kraag van zijn cape opzette en de klep van zijn pet diep in de ogen trok, zou hij er zich wel weten uit te redden.

Alles kwam nu op snelheid aan, want net had Raffles in de verte al flauw het schijnsel van de vuurtoren van Hantsholm gezien.

Raffles begreep nu al, dat Brand wat geduld zou moeten hebben, want nu hij zijn oorspronkelijk plan niet ten uitvoer had kunnen brengen, zou het waarschijnlijk wel wat later worden, alvorens Bergen zou zijn bereikt.

Hij liep een paar keer voorbij de campagne en nog altijd stond de roerganger onbeweeglijk, de vuisten om de spaken van het stuurrad geklemd, de ogen op het kompas gericht.

Nu en dan scheen hij zich, zonder echter zijn ogen van de verlichte glazen schijf af te wenden, even te bukken, om door de spreekbuis een kort bevel naar de machinekamer door te geven.

Nu nam Raffles zijn kans waar.

Met twee sprongen was hij boven op de commandobrug en stond naast de roerganger, die een korte kreet slaakte, die echter in zijn keel smoorde, toen hij de loop van een revolver ter hoogte van de zwevende ribben op zijn lichaam voelde drukken.

— Het spijt mij dat ik je moet lastig vallen, beste kerel, begon Raffles in het Portugees. Het gaat evenwel niet anders. Steek je handen eens uit.

Werktuigelijk stak de roerganger, totaal overbluft door deze plotselinge verschijning, beide handen uit.

Het volgende ogenblik voelde hij een scherpe prik in een van die handen.

Het injectiespuitje van Raffles, dat hem bij dergelijke ondernemingen maar zelden verliet en dat hij met de linkerhand gereed had gehouden, had zijn plicht gedaan.

De man bekeek vol schrik het kleine, rode stipje in de palm van zijn hand en verbleekte, maar Raffles stelde hem direkt gerust:

— Het is absoluut niet dodelijk; je hebt niet met een moordenaar te doen, mijnheer de zeerover, zei hij. Het is een vinding van mij, moet je weten, een aardig mengseltje, dat, op het juiste ogenblik gebruikt, degene die er mee behandeld wordt, voor geruime tijd bewusteloos maakt.

De roerganger begon nu in te zien, dat de zaak heel wat ernstiger was, dan zij zich aanvankelijk liet zien. Hij scheen te willen roepen, maar een enkele druk met de revolverloop bracht hem tot andere gedachten. Raffles had al met een hand het stuurrad gegrepen, want het schip dreigde uit de koers te lopen.

Hij keek de roerganger eens aan en zag tot zijn voldoening, dat het middel al begon te werken. Het gezicht van de man begon alle kleuren van de regenboog te vertonen, tenslotte werd het bijna plotseling krijtwit, de ogen verloren hun glans en verdraaiden zich in de kassen en de man liet zich zwaar neervallen op een gebeeldhouwde eiken kist, die ook als bank kon dienen.

Raffles wist, dat hij zich nu niet langer met zijn slachtoffer hoefde te bemoeien. Hij stak zijn revolver weg, borg het injectiespuitje zorgvuldig weg en greep met vaste hand het stuurrad.

De uren verstreken en niets liet zich op het schip horen.

— Zij schijnen dus de voetstappen niets eens te missen, bromde Raffles voor zich heen. Dan slapen zij dus, of zij zijn dronken. Hoe het ook zij, het is zoveel te beter.

De «Meteor» liep zo snel zij kon, het weer bleef prachtig en het was omstreeks elf uur in de avond, toen Raffles in de verte het licht bespeurde van de vuurtoren van Farsuna, op de zuidkust van Noorwegen.

Nog een paar uren en Bergen zou bereikt zijn. Onder andere omstandigheden zou Raffles zeker genoten hebben van deze heerlijke vaart op een bijna

rimpelloze zee, die als zilver glansde in het licht van de maan, maar thans waren al zijn zenuwen tot het uiterste gespannen, want hij wist dat zijn toestand zeer precair was.

Hoe gevaarlijk die situatie was, zou hem nog geen uur later blijken, ongeveer ter hoogte van Stavanger.

Want plotseling werd de campagne

van twee kanten tegelijk bestormd door acht mannen.

Aan tegenstand viel natuurlijk niet te denken en Raffles was dan ook zo verstandig, zich niet te verzetten.

Hij werd door ruwe handen vastgegrepen en van de commandotrap omlaag gesleurd, terwijl om hem heen ruwe stemmen hem met de dood bedreigden.

HOOFDSTUK VI.

LIST TEGEN GEWELD

Een paar minuten later stond Raffles in de luxueuze hut van Lord Knollys tegenover Porto, die hem met duistere blikken aankeek.

De aanvoerder van de zeerovers zat achter de tafel en naast hem zat Carmen, die een sigaret rookte en Raffles met brutale spottende blikken monsterde.

Een van de mannen, die hem had binnengeleid, was de schildwacht, die hij had neergeslagen.

Men had Raffles direkt zijn revolver afgenomen en zijn handen waren stevig op zijn rug gebonden.

Porto keek hem een ogenblik dreigend aan en begon toen :

— Wie ben jij, hoe kom jij hier aan boord ?

— Daarop kan ik je wel antwoorden, Porto ! riep Carmen uit. Hij was een van de gasten van Lord Knollys en hij is ook een soortement graaf of iets dergelijks.

— Madame heeft het bij het rechte eind, zei Raffles glimlachend. Alleen, ik ben niet een soort graaf, maar ik ben er werkelijk een.

— Je bent dus aan boord van de « Meteor » achtergebleven ? antwoordde Porto, terwijl hij de armen kruiste.

— Dat moet wel zo zijn, daar ik er nu ben, antwoordde Raffles.

— Wat was je doel ?

— Ik wilde de geroofde juwelen en, als het kon, ook het schip stelen, antwoordde Raffles, volkomen kalm.

Er stegen dreigende kreten rondom Raffles op, maar Porto riep met een ruwe vloek en een daverende vuistslag op de tafel :

— Zwijg kerels. Wie waagt het, hier iets te zeggen, zolang ik spreek ?

Het werd plotseling doodstil en Porto vervolgde, terwijl hij Raffles van onder zijn ruige wenkbrauwen glurend opnam :

— Is dat een grap ?

— Het is volkomen ernst.

— En denk je, dat je dat gelukt zou zijn ?

— Bijna, als ik niet zo dom was geweest, dat heerschap met dat rode haar, daarginds, met touwen te binden, inplaats van hem bewusteloos te maken. Ik had moeten voorzien, dat hij er vroeg

of laat in zou slagen, die touwen stuk te schuren tegen het ijzerwerk aan de binnenkant van de vlet, waarin ik hem opgeborgen had. Intussen, ik kan die vergissing wel herstellen, lijkt mij.

Er werden een paar dreigende vuisten tegen Raffles opgeheven, maar een enkele blik van Porto was voldoende, de zeerovers in bedwang te houden.

En nu klonk de schelle stem van Carmen, die met een tartend lachje uitriep:

— Ik gaf er wat voor als ik je dat werkelijk zag doen, mooie mijnheer. Wie ben je eigenlijk? Als je steelt, ben je toch geen echte graaf?

— O, het ene hoeft het andere niet uit te sluiten, antwoordde Raffles rustig. Stelende graven behoren tegenwoordig niet eens meer tot de zeldzame uitzonderingen.

Porto wreef zich in gedachten met zijn grote hand langs de kin, waar zijn baard alweer stoppels vertoonde en scheen diep na te denken.

Het was duidelijk, dat hij hier voor een raadsel stond, dat hij vergeefs trachtte op te lossen.

Maar plotseling scheen hem iets te binnen te schieten. Hij richtte 't hoofd op en vroeg:

— Weet jij, dat wij uit onze koers zijn geraakt?

— Dat weet ik.

— En ken jij daar de oorzaak van?

— Zou ik dat niet weten, als ik ze zelf veroorzaakt hebt?

— Jij was het dus! riep Moreno, die naast de tafel stond, woedend uit. Je wilde ons dus beletten, het Skagerak en verder de Oostzee in te varen?

— Precies!

— Waarom?

— Omdat ik daar niets te zoeken had. Ik wilde ergens anders heen.

Opnieuw klonken woeste kreten en Porto moest zo hard hij kon met de loop van zijn revolver op het tafelblad hameren, om stilte krijgen.

Toen zei hij koud:

— De eerste, die het nu weer waagt,

de mond te openen voor ik er hem verlof toe geef, krijgt een kogel door zijn kop. Discipline, voor de duivel.

Het werd weer doodstil.

— Waar wilde je dan heen?

— Pardon, beste man, ik zal die vraag niet beantwoorden. Dat is beroepsgeheim, als je het weten wilt, en dat schend ik nooit.

Porto beet zich op de lippen en hernam dreigend:

— Je durft heel wat zeggen. Wij zullen wel zien, wat dat alles te betekenen heeft. Waar zijn wij nu?

— Iets ten noorden van Stavanger, antwoordde Raffles laconiek.

— Vervloekt! schreeuwde Moreno, terwijl hij dreigend een stap in de richting van Raffles deed. Spreek je de waarheid?

— Niets dan de waarheid. Als je naar het dek gaat, zul je waarschijnlijk nog net de vier grote lichten van de haven kunnen zien.

Porto was bleek geworden en zijn ogen fonkelden dreigend, toen hij riep:

— Dat zal je bezuren, vreemdeling. Laat ik je dit zeggen, dat je leven geen duit meer waard is, wanneer deze omweg, die je ons hebt laten maken, onze ondergang zou worden. Zodra wij een oorlogsschip zien, heeft je laatste uur geslagen.

— Ik had niet anders kunnen verwachten, antwoordde Raffles schouderophalend. En in geval je veilig in de oostzee komt?

— Hij mag niet levend ontkomen! riep Carmen woest, voor Porto iets had kunnen antwoorden. Hij zou ons verraden; hij zou dadelijk naar de politie lopen.

— Onzin, Carmen. Wat denk je, dat hij ons nog zou kunnen doen, als wij hem midden in de oostzee met de sloep van boord zenden? Tegen dat hij land ziet, of wordt opgepikt, zijn wij toch al ver weg en ik tart de Londense politie, om ons iets te doen.

— De kogel voor hem ! schreeuwde Moreno.

Porto gluurde Moreno door zijn half dichtgeknepen oogleden aan en zei bijtend :

— Laat dat aan mij over, Moreno. Ik ben tot dusverre de aanvoerder en ik heb te bevelen.

Raffles had met de grootste aandacht dit korte gesprek gevolgd en hij was er niet onvoldaan over.

Zijn scherp opmerkingsvermogen had direkt de stille naijver ontdekt, die er tussen Porto en Moreno bestond.

Wie weet zou Porto wel besloten hebben, korte metten met hem, zijn gevangene, te maken, als Moreno hem had tegengestreefd. Porto wilde zijn gezag doen gelden, dat was duidelijk. Moreno wilde de dood van de gevangene, welnu, Porto zou hem laten leven.

Een flauwe glimlach plooid zich om de lippen van Raffles, toen hij getuige was van de korte ruzie tussen de beide rovers, dat hem misschien van de dood zou redden.

Het meisje had hem al die tijd met haar schitterende ogen strak aangekeken en scheen te willen lezen, wat er achter dat hoge, rimpelloze voorhoofd omging.

Dat een enkel man zo waanzinnig brutaal kon zijn, te willen proberen het helemaal alleen op te nemen tegen een twaalfstal welbewapende en krachtige mannen, hun de buit te ontnemen en bovendien nog het schip, aan boord waarvan zij zich bevonden, dat ging bijna haar verstand te boven.

Maar, zij was een vrouw, zij was zelf niet van moed ontbloot; en zij wist stoutmoedigheid zelfs in een vijand blijkbaar te waarderen : dienaangaande lieten haar blikken geen twijfel.

Zij kwam langzaam naar Raffles toe, blies hem een rookwolk in het gezicht en vroeg, de hand in de zij gesteund :

— Ben je een opschepper, of meende je wat je net zei ?

— Ik ben niet gewend, méér te zeggen dan ik kan antwoorden, madame, antwoordde Raffles koeltjes. Ik had trouwens al een begin van uitvoering gemaakt met mijn plannen ; twee leden van de bemanning waren al buiten gevecht gesteld.

— Maar de andere tien, hoe dacht je die te overwinnen ?

— Pardon, madame, ik moet herhalen dat ik op dergelijke vragen geen antwoord kan geven, zei Raffles.

— Ik geloof, dat een man met zulke ogen in staat is om te doen wat hij daar zegt.

— Nu, dat zullen wij wel eens zien ! riep Moreno woest. Weg met hem en dadelijk het roer omgooien om het Skagerak in te varen.

— Laat dat aan mij over ! riep Porto bevelend. Je schijnt bij deze gelegenheid meer dan goed voor je is, uit het oog te verliezen wie aan boord van dit schip te bevelen heeft.

— Wij kennen geen graden ! riep Moreno, met een dreigende blik in zijn ogen.

— Dan heb je er een verkeerde opvatting van, als zovelen, hernam Porto koeltjes. En nu genoeg gepraat. Sluit de gevangene op in het vooronder en bewaak hem goed. Ik zelf zal het roer overnemen.

Raffles werd weggevoerd en opgesloten in een tamelijk ruim vertrek, dat diende tot logies voor de bemanning en dat in de voorplek van het vaartuig gelegen was.

Raffles bleef in het donker alleen en hij hoorde hoe de deur aan de buitenzijde op slot werd gedraaid.

Het duurde enige tijd, voor Raffles er in slaagde, iets in de duisternis te onderscheiden, die maar weinig werd verhelderd door het licht van de maan, dat door de twee kleine patrijspoorten, waarvan de ronde openingen duidelijk te onderscheiden waren, binnenviel.

Raffles begreep direkt, dat een ont-

vluchting langs deze kant volkomen onmogelijk zou zijn; hij zou hoogstens zijn hoofd door de opening kunnen steken, maar voor zijn lichaam waren zij veel te klein.

In het midden van het eigenaardig gevormde vertrek stond een lange, smalle tafel en daarvoor aan iedere kant vier lage krukken.

Andere meubels bezat het vertrek niet, met uitzondering van een wandkast bestemd om er borden, schotels en tinnen kroezen in te bewaren, door de zee-lui doorgaans commaliewant genoemd.

Aan de zoldering hingen een paar eenvoudige elektrische pendels, maar Raffles zocht vergeefs naar de schakelaar.

Toen hij een blik naar buiten wierp, zag hij dat de manestralen als het ware om een onzichtbare spil draaiden, langzamerhand verdwenen, om het schip schenen om te lopen en toen aan de andere kant weer te voorschijn kwamen, «De Meteor» had een halve cirkel beschreven en had de terugtocht aangevaard.

De benen van Raffles waren niet gebonden en hij kon dus opstaan en naar de deur lopen.

Hij bukte zich diep en hij kon door het sleutelgat kijken in de vrij helder verlichte gang, die het vaartuig in het midden over bijna zijn hele lengte doorsneed en in twee gelijke helften deelde.

Op die gang kwamen verscheidene deuren uit, links zowel als rechts, van de hutten van kapitein en stuurman, het verblijf van de hoofdmachinist, bewaarplaatsen voor victualien en nog enkele hutten voor gasten.

En in die gang liep, met de revolver op de heup, een man op en neer, aan wie de bewaking van de gevangene was toevertrouwd.

Raffles richtte zich weer op en er lag een flauwe glimlach om zijn dunne lippen, toen hij voor zich heen mompelde:

— Het had erger kunnen zijn.

Hij probeerde zijn armen iets van elkaar te verwijderen, maar zij waren stevig gebonden en het touw was dik.

Raffles keek om zich heen en zocht naar een of ander scherp voorwerp, om te herhalen, wat, tot zijn nadeel, enige uren te voren aan de gevangene zeero-ver in de vliet was gelukt. Hij vond echter absoluut niets, dat hem van dienst kon zijn.

Er waren wel enkele ijzeren voorwerpen aanwezig, maar zij waren niet kantig en het zou zeker vele uren duren, voor hij, door middel daarvan, het touw had doorgeschuurd.

Toen viel hem iets anders in. Men had hem alleen zijn revolver afgenomen en hij herinnerde zich dat hij in zijn vestzakje zijn sigarenaansteker had.

Hij had zijn oliejas nog altijd aan, maar hij was niet dichtgeknoopt en door zover mogelijk voorover bukken, voorover liggend op een stoel, slaagde hij er in, het nikkelende dingetje uit het zakje op de grond te laten glijden.

Hij wachtte even uit angst dat de schildwacht het zwakke geluid misschien zou hebben gehoord, maar toen het stil bleef, richtte hij zich op en ging op de grond zitten, met zijn rug naar de sigarenaansteker gekeerd.

Na enig tasten konden zijn vingers het ding grijpen.

Hij ging weer staan, tot hij met de rug tegen de tafel leunde, drukte op het knopje, dat gelijktijdig het deksel deed openspringen en het lontje deed ontbranden en zette voorzichtig de sigarenaansteker op het tafelblad neer.

Toen draaide hij zich zo, tot de vlam het touw kon bereiken, een eind boven zijn polsen, waar zijn armen waren beschermd door de mouwen van de olie-jekker.

Een gevoel van triomf en vreugde doortintelde hem, toen de lucht van het brandende hennep in zijn neusgaten doordrong.

Hij gaf telkens een korte ruk, na en-

kele minuten was het dikke touw bijna doorgesmeuld en kon hij zich met een krachtige ruk bevrijden. Hij slaakte een zucht van verlichting, rekte zijn armen eens goed uit en sloop weer naar de deur, om zich te overtuigen, dat alles daarbuiten nog veilig was.

Maar de schildwacht scheen iets verdachts te hebben gehoord, of misschien wel te hebben geroken. Want juist toen Raffles zijn oog voor het sleutelgat bracht, werd aan de andere kant de

sleutel in het slot gestoken en Raffles had nog maar net tijd opzij te springen.

De bewaker strekte een hand naar de schakelaar van het electrische licht uit en juist toen hij licht had gemaakt, werd hij met kracht het vertrek ingetrokken, de deur werd achter hem gesloten en voor hij naar zijn revolver had kunnen grijpen, had Raffles hem met een welgemikte slag tegen de kaak geveld.

HOOFDSTUK VII.

TER HOOGTE VAN BERGEN

De bewaker rolde een paar keer om en om, als een haas, die door een schot hagel getroffen is en bleef toen stil op zijn rug liggen.

Raffles ontdeed hem snel van de korte jekker die hij droeg, van zijn pet en van de hoge zeelaarzen, legde ze opzij en bond toen de man stevig de armen en ook de voeten met hetzelfde touw, waarmee hij zelf machteloos was gemaakt.

De slag was hard aangekomen, want de man bewoog zich zelfs nog niet, toen Raffles hem al een prop in de mond had gestopt en zich als bewaker had omgekleed.

Hij gespte nog diens riem om, met de revolvertas, drukte zich de zwarte pet met de glimmende klep diep in de ogen, luisterde nog even en verliet toen, zonder enige aarzeling, het vertrek, dat zijn gevangenis had moeten zijn.

Hij kende de weg aan boord van het jacht zo voortreffelijk, dat hij geen enkel ogenblik weifelde, maar de gang halverwege uit liep en aanstalten maakte, de trap te beklimmen, die naar het dek voerde, toen er plotseling, vlak bij hem, een deur werd opengeworpen en Moren de gang op kwam.

Hij zag Raffles blijkbaar voor de bewaker aan en vroeg:

— Alles nog in orde, kameraad?

— Alles in de beste orde, Moreno, antwoordde Raffles met een kort lachje en tegelijkertijd viel met onweerstaanbare kracht zijn vuist op de kin van de man neer, die achteruit tuimelde.

In een oogwenk duwde Raffles de man het kleine vertrek binnen, dat deze net had verlaten en sloot vlug de deur.

Het was de hut van de kapitein en Moreno scheen zich te hebben te goed

gedaan aan diens voorraad cognac, want op de tafel stond een totaal lege fles en nog een voor de helft gevuld glas.

Raffles bond Moreno zo stevig met zijn eigen broekriem en sterke bretels, dat hij geen lid zou kunnen verroeren, waarna hij hem als een zak op de lage brits wierp, die tegen een van de wanden van de hut stond, nam de sleutel uit het slot, nadat hij Moreno het schreeuwen belet had door hem te knevelen, liep naar buiten en sloot de deur van buiten af.

— Dat is drie van de twaalf buiten gevecht gesteld, mompelde hij tevreden voor zich heen, terwijl hij de trap beklimde. Tot dusverre loopt alles voortreffelijk.

De trap kwam uit op het voordek en er brak nu een hachelijk ogenblik aan, want op het dek bleken, behalve de roerganger nog twee personen te zijn.

De ene was Porto, de andere was Carmen.

Zij leunden naast elkaar over de verschansing en keken maar even om toen Raffles op enige afstand voorbijging met zijn korte jekker aan, zijn hoge zellaarzen en zijn revolver opzij.

De duisternis was dus blijkbaar voldoende om niet voor een herkenning te moeten vrezen.

Over een paar uren echter zou de dag aanbreken en dan zou Raffles waarschijnlijk een lelijke pijp roken, wanneer hij zich dan nog niet in verbinding met Charles Brand had weten te stellen.

Hij liep kalm door, klom rustig de trap naar de commandobrug op en stond het volgende ogenblik naast de roerganger, die maar even opzij keek en toen zijn blik weer op het kompas vestigde.

Raffles keek naar beneden en zag Porto en Carmen op tamelijk verre afstand met hun ruggen naar de brug toegekeerd staan, in een levendig gesprek verdiept. Hun vormen waren vaag zichtbaar.

— Per slot van rekening schijnt hij dus liever het hof te maken aan de minnares van zijn concurrent, dan het roer

te nemen, mompelde Raffles voor zich heen. Ik hoop je te tonen, vriend Porto, dat men geen twee heren tegelijk kan dienen, en zelfs geen heer en een dame.

Hij keek eens naar de roerganger. Het was een kleine, schrale man, bijna een hoofd kleiner dan hij.

Raffles haalde behoedzaam de injectienaald te voorschijn en plotseling drukte hij de man met de linkerhand de mond toe, om hem het schreeuwen te beletten en prikte hem met de rechterhand vlug met de naald in de als afweer opgeheven arm van de roerganger, die in zijn schrik even het roer had losgelaten.

Raffles drukte zich met de rug tegen het roer, zodat het niet kon bewegen en onder zijn krachtige handen werd het verzet van de man spoedig verlamd.

De bedwelmende stof deed haar invloed gelden, het lichaam van de kleine man verslapte onder de greep van Raffles en deze schoof het achteloos met de voet in een hoek van de campagne, waar het buiten het gezicht was.

Hij trok de kist iets naar voren, zodat hij er op kon zitten en op enige afstand zou hij nu zeker niet te onderscheiden zijn van de man, die hij net machteloos had gemaakt.

— Vier, bromde Raffles tevreden. Dat wil zeggen: één derde van de vijandelijke macht.

Raffles keek naar de lucht. De maan bevond zich op dat ogenblik ongeveer rechts voor het vaartuig, een paar streken te loevert. Dat was een ongunstige omstandigheid, want de kans was groot, dat Porto het onmiddellijk zou opmerken, als Raffles de « Meteor » opnieuw rechtsomkeer liet maken. Toch moest het geriskeerd worden. Hij greep het roer met vaste hand en langzaam zwenkte het jacht, beschreef een halve cirkel en stoomde toen met volle kracht noordwaarts.

Raffles keek strak naar het tweetal, dat nog altijd over de verschansing leunde en nog steeds in een druk gesprek verdiept was.

— Dat doet de liefde, mompelde Raffles, met een zachte lach. De man schijnt

niet eens gemerkt te hebben, dat de maan sinds enige minuten achter in plaats van voor 't schip staat. Ik ben benieuwd wat hij zal doen, als dit natuurverschijnsel tot hem doordringt.

Zover zou het echter niet komen...

Raffles had scherpe ogen en hij meende in de halve duisternis een schaduw te zien bewegen, op het voordek.

Die schaduw scheen de donkere plekes op te zoeken en bewoog zich in de richting van het tweetal.

— Wat heeft dat te betekenen? vroeg Raffles zich zelf verwonderd af. Is het een schildwacht? Welnee, die zou toch zeker meer leven maken.

De gedaante kwam nu dichterbij, een ogenblik verlichtte de maan haar en Raffles had bijna een kreet geslaakt toen hij Moreno herkende, wiens gezicht van woede vertrokken scheen te zijn.

— Ik ben vanavond niet gelukkig met mijn opsluitingen! riep Raffles hoofdschuddend voor zich heen. Hoe heeft de kerel zich, voor de duivel, zo gauw kunnen bevrijden, binnen een kwartier? Maar in ieder geval schijnt hij mij niet herkend te hebben, anders zou hij wel al het hele schip bij elkaar hebben geschreeuwd. Maar wat is dat nu? Wat gaat hij doen?

Moreno had zich plotseling opgericht en was met een paar sprongen bij de verschansing. Hij hield de rechterarm opgeheven en Raffles zag duidelijk een lang mes in het licht van de maan glinsteren. Hij liet een doffe kreet van woede horen en siste tussen de tanden:

— Slet. Daarom sloeg hij me dus neer? Maar je wist zeker niet, dat ik nog een tweede sleutel bezat, hé?

De gewapende arm daalde, voor Raffles goed beseftte wat er gebeurde en Porto had de stoot niet meer kunnen afweren.

Een doffe klacht kwam over zijn lippen en Raffles zag zijn gestalte in elkaar zakken en op het witte dek neerglijden. Carmen had een gesmoorde kreet van afschuw en schrik geslaakt en nu keek zij half verbijsterd toe, versteend van ontzetting, de armen slap langs het li-

chaam neerhangend.

Moreno had zich over Porto heengebogen en Raffles hoorde hem duidelijk op triomfantelijke toon zeggen:

— Hij heeft zijn bekomst gehad. Zo zal het ieder vergaan, die mijn vijand is en die mij gehoorzaamheid willen opleggen. Nu ben ik hier aan boord de baas en die schurk zal niet meer proberen mij dat af te nemen.

Hij greep het lichaam van de dode, tilde het iets op en schoof het tussen de reling door, overboord.

Een korte, doffe plomp, toen niets meer.

— Nu mogen ze wat mij betreft aan een ongeluk denken, bromde Moreno cynisch.

Maar Carmen had een kreet van afschuw geslaakt en riep nu met bevende stem:

— Gelooft u dat? Laffe moordenaar. Ik verafschuw u. Ik heb Porto volstrekt niet aangemoedigd, jij hebt hem verraderlijk overvallen. Ik walg van u. Al over vijf minuten zal iedereen weten, wat jij gedaan hebt. Je hebt een kameeraad verraderlijk vermoord; ik veracht u. Help mannen. Help. Help.

Maar Moreno had haar al bij de arm gegrepen. Hij had het bebloede dolkmes weer opgeheven, terwijl hij haar toebeet:

— Zwijg, zwijg, zeg ik.

— Nooit!

— Niet? Je hebt het zelf gewild.

Maar met een uiterste krachtsinspanning, voor hij kon toestoten, rukte Carmen zich los en rende weg over het dek.

In haar angst sprong zij de trap naar de campagne op, als om bescherming te zoeken bij de roerganger.

Moreno rende haar achterna, het mes opgeheven, de ogen met bloed belopen, gek van hartstocht, drank en de angst dat hij zou worden verraden. Raffles was opgestaan. En juist toen Moreno de voet op de bovenste tree zette, raakte de vuist van Raffles hem tussen de ogen.

Met een doffe kreet sloeg hij achterover en zijn hoofd bonsde zwaar tegen de onderste, ijzeren tree van de trap. Bewegingloos bleef hij liggen.

— Nu ben ik er een beetje de tel bij kwijt geraakt, mompelde Raffles half voor zich heen. Dat was, geloof ik, nummer zes. Het is een bloedig toneeltje maar er wordt al aardig opruiming onder het gespuis gehouden.

Carmen had de arm van de roerganger gegrepen, maar liet die plotseling los, week doodsbleek achteruit en stamelde:

— Jij... jij bent... jij bent niet...

— Nee, madame, ik ben het niet, zei Raffles zacht. Intussen geloof ik toch wel, dat u mij enige dankbaarheid verplicht bent. U kunt die het best tonen, als u zo goed wilt zijn, door zo vlug mogelijk daar binnen te gaan en vooral geen geluid te maken, want dan zou ik streng tegen u moeten optreden, strenger dan ik tegenover dames gewend ben.

Raffles had de deur van een hut geopend, halverwege uit glas opgetrokken, die bij regen en secht weer een schuilplaats kon bieden aan de officier die de wacht had en die onmiddellijk achter het stuurrad lag.

Helemaal ontdaan, nog onder de indruk van het vreselijke, dat zij net had meegemaakt, ging de vrouw de deur binnen, Raffles schoof er dadelijk de zware kist voor, zodat het meisje de hut niet ongemerkt zou kunnen verlaten.

De tocht werd voortgezet onder een doodse stilte, zonder dat er ergens in het schip iets te horen was.

De opvarende waren waarschijnlijk naar kooi. Of misschien dronken en dobbelden zij.

In ieder geval was en bleef het dek verlaten, tot de dag begon aan te breken.

In het oosten kleurde zich de hemel lichtrood en alles voorspelde prachtig weer. Raffles kon langzamerhand alles op het dek duidelijk onderscheiden.

Onderaan de trap lag Moreno, koud en stijf. Hij had bij de val de nek gebroken en was blijkbaar onmiddellijk dood geweest.

De ochtendnevels trokken op, alsof zij door een machtige, onzichtbare hand werden opgerold en de eerste zonnestraal schoot over de golven.

Raffles keek scherp uit en heel in de verte ontdekte hij de kusten van Noorwegen. Hij riep een kort bevel naar de machinekamer en nog sneller kliefde de «Meteor» de nauwelijks rimpelende golven.

Nog een half uur verstreek en Bergen kwam in zicht.

Raffles zette het roer voor enige ogenblikken vast en hees de vlag van de jachtclub, waarvan Lord Knollys lid was, daar hij bang was, dat Brand en Henderson het nu zwart geschilderde schip niet zouden herkennen.

Juist toen hij dit gedaan had, verscheen er een slaperig hoofd boven een opening van de trap en Raffles bromde voor zich heen:

— Nu zal het gaan spannen.

Raffles had twee revolvers, en hij oventuigde zich, dat zij alle twee geladen waren.

De man kwam nog verder de trap op, keek om zich heen, deed een paar passen naar voren en zag het lijk aan de voet van de trap.

Hij slaakte een kreet van verwondering, keek naar boven, zag de voeten van de bewusteloos gemaakte roerganger en het bleke gezicht van Carmen achter de ruiten van de glazen hut.

Toen staarde hij in het gezicht van de man achter het roer en bliksemsnel dook hij weg, trok zijn revolver en vuurde op Raffles, die dadelijk terugschoot en de man in de schouder raakte.

Maar de revolverschoten waren gehoord en in een oogwenk stormden de vijf overige rovers het dek op, brullend van woede.

Raffles schreeuwde nog een bevel naar de machinekamer, liet het roer in de steek en maakte zich gereed, zijn leven duur te verkopen.

Hij stormde de trap af en zocht dekking achter de provisiekist.

Juist toen de eerste schoten kraakten, kwam er iets als een reusachtige bruinvis langsij de «Meteor» liggen en van het dek sprong een reusachtig gebouwde man over, die als een bom tussen de schurken viel, gewapend met een soort

knuppel en die als een teisterende stormwind onder de verraste schurken huis hield.

Het was James Henderson.

In enkele minuten waren de zeerovers buiten gevecht gesteld en lagen met gekneusde ribben of gebroken armen, steunend en kermend over het dek verspreid.

Een uur later voer een grote sloep met vijf gewonde mannen, waarvan er

maar twee de riemen konden hanteren en een bleke, jonge vrouw, langzaam naar de Noorse kust. Dat waren de piraten, die zich op genade of ongenade aan de ingelichte Noorse autoriteiten gingen overgeven.

De stuurlaas rondrijvende «Meteor» werd door een Noorse douanekotter in de haven van Bergen binnengesleept.

En de «Bruinvis» voer triomfantelijk naar een onbekende bestemming...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

Een filmster verliefd

Een kast vol

WILD-WEST-BOEKEN

12 BUITENGEWOON SPANNENDE
WILD-WEST-BOEKEN

VAN fl 70,⁸⁰ VOOR fl 39,—
Betaalbaar met SLECHTS fl 4,— of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND
DE BESTE BOEKEN UITGEKOZEN VAN DE
KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

1. Genadeloze jacht - 2. De sheriff van Chilton, beide door John Daniëls. - 3. Open kaart - 4. Moordaan slag, beide door Gladwell Richardson. - 5. De kogel besliste - 6. Pad des doods, beide door William Colt Macdonald. - 7. Recht en onrecht - 8. Marshal Halloran - 9. De bandiet van Black Butte, alle door Lee Denver. - 10. «Zwarte Clem», door Clem Colt. - 11. Volmaakte hinderlaag, door John Hunter. - 12. Rimrock ruiters, door Peter Field.

Alle boeken zijn in prachtbanden gebonden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen; totaal ruim 2400 pagina's.

Deze boeken kostten fl. 70,80, nu VOOR SLECHTS fl. 39,—, desgewenst betaalbaar met fl. 4,— of meer per maand.

De gehele serie wordt U goed verpakt toegezonden na ontvangst van onderstaande bon.

BON Ondergetekende verzoekt te zenden de serie 81 Wild-West, geheel overeenkomstig de advertentie. Het bedrag van fl. 39,— / de 1^e term. van fl. ...., is heden overgemaakt / wordt bij ontvangst van de boeken betaald. (Doorhalen wat niet wordt verlangd).

NAAM : .....

ADRES : 699

Amsterdam
Leidsegr. 108
Tel. : 67007
Postr. 60092
Gem. Giro
N° 2266